

INFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naționale Creștine“

Pericolul jidovesc și intelectualul român

Dacă am trăi într-o vreme de neîndoelnică sănătate morală un articol cu titlul de mai sus ar fi de prisos. Motivul ar fi simplu: față de un pericol incontestabil, este natural ca acei fii ai neamului amenințat, cari prin instrucția lor universitară influențează dezvoltarea vieții politice, culturale și sociale, să reacționeze puternic, impunător, determinant. Astăzi însă situațiunea nu se prezintă cum judecă orice român desinteresat, independent și cu un pic de bun simț.

Se prezintă invers de cum ar trebui să fie și anume: *cu cât pericolul jidovesc crește cu atât curajul intelectualului român descrește*, în afară decâte-va laudabile excepții. Nu se poate admite că intelectualii noștri nu cunosc primejdia. Este exclusă asemenea scuză; ori, dacă este vreunul care să o invoace, atunci dă dovadă de atâta ignoranță încât singur se scoate din rândul nostru.

Tot veacul trecut, începând dela faimoasa „*Infruntare a jidovilor*“, apărută în 1803 la Iași, a fostului rabin, în urmă botezat numit Neofit, și până în momentul când așternem aceste rânduri, tot acest răstimp de peste o sută de ani a fost frământat, prin cei mai buni fii ai neamului nostru, din cauza chestiunii jidovești. Nu a fost mare scriitor român, nu a fost om politic fruntaș printre cei mai de seamă, nu a fost mare gânditor și artist, care să nu-și fi exprimat în cursul secolului al XIX îngrijorarea ce îi inspira chestiunea jidovească. Aerul României mici era impregnat de suflarea puternică a marilor nostri patrioți, cari au ținut treaz simțul poporului român în fața primejdiei. În Ardeal, încercarea de maghiarizare prin jidani a creiat de asemenea un puternic curent antisemit.

Și dta Domnule intelectual, din anul de grație 1925, spui că nu ai avut de unde afla despre lepra jidovească chiar dacă nu ai fi citit un rând, fiind prea cufundat în tai-

nele specialității dtaie? Aceluia, căruia i-ar trece prin gând să afirme așa ceva, îi amintesc atitudinea răposatului dr. Istrate, care a cultivat cu renume și iubire cea mai uscată dintre științele, aceia limitată la pătrunderea migăloasă și matematic exactă a corpurilor din natură, care s'a adâncit în studiul chimiei, ce ar părea că izolează pe savant de cercetarea raporturilor dintre oameni, și totuși doctorul Istrate, savant în specialitatea lui, a avut timpul să-și îndrepte privirea și asupra vieții amărâte a poporului din care a eșit și să descopere că răul provine în cea mai mare parte din cauza exploatarea jidovești, așa cum el împreună, cu fostul Președinte al Academiei române V. A. Urechiă, au avut curajul să denunțe pericolul în ziarul înființat la 1900 de către ei, numit „Apărarea națională“. Exemple de asemenea fapte s'ar putea da multe; mă opresc aici și trag următoarea linie de conduită: nu este permis unui intelectual român să spună că nu cunoaște chestiunea jidovească ori că nu are timp să se ocupe de ea.

Atunci, pentru ce floarea intelectualității noastre, cel puțin oficial recunoscute, pentru ce profesorii universitari în primul rând tac cu atâta eroism?

Trebuie să fie ceva la mijloc. Argumentul adesea invocat, că ei nu ies în public să-și spună convingerile antisemite spre a nu provoca dezordine printre studenți, sună fals. În realitate nu este un argument, ci un simplu pretext. Aceia cari denunță fără „diplomație“ pericolul jidovesc, sunt cei dintâi cari în adunări populare au declarat și vor declara că vin să lumineze nu să incendieze. Așa dar, încercarea de a creia o diferențiere între cei puțini cari au curajul opiniei sus și tare exprimate, și între cei mulți cari sub pălărie te asigură de sentimentele lor antisemite dar nu suflă un cuvânt în public, încercarea de a sublinia o diferențiere numai și nu-

mai din considerații tactice, nu trebuie să inducă pe nimeni în eroare. Pretextul nu poate fi luat drept cauză; cauza e alta: este că *măruntelile calcule personale înăbușesc glasul conștiinței*.

Oare universitarul român, cu pretenții de seninătate olimpică, de independență de caracter și de îndrumător luminos al tinerelor generații, nu aude vaetul de moarte ce se ridică din sânul poporului, amenințat cu extincțiunea fizică, acolo unde vine în contact cu neamul jidovesc? Exagerez Domnule intelectual? Te rog du-te în Maramureș și vei constata procesul dureros de înlocuire a populației noastre rurale prin seminția evreiască, vei vedea ieșind din casele construite în stil străvechiu românesc de populația băștinașe, vei vedea apărându-ți în pragul casei chipul murdar, încadrat de o barbă soioasă și perciuni, al jidanului ajuns stăpân în satul ce fusese odată românesc.

Și poate crezi, domnule profesor universitar, că prezentându-ți acest trist tablou, fac exerciții de stil pe hârtia răbdătoare? Las un jidan să vorbească despre situația din Moldova și anume, pe I. M. Nor în cartea intitulată *Christ Messia ebreesc*, apărută în București la 1923, pag. 74—75; iați ce spune:

„Nu mai departe la noi în Moldova: toate orașele unde au pătruns ebreii, creștinii au dispărut; cum vedem: nimic decât armata și funcționarii ca în colonii, apoi ceva resturi și prin mahalale. Așa că toate orașele din Moldova, aproape fără excepție, sunt în această stare. Unde sunt originalii, umputura orașelor dinaintea ebreilor? Extincțiunea etnică, extincțiune fizică: au fost, dar nu mai sunt, după cum asemenea nu ar fi și în celelalte orașe în curs de pătrundere ebreiască“.

Față de acest fenomen de „extincțiune etnică“ ridicatu-s'a vreunul din titularii catedrelor de sociologie dela cele patru Universități să analizeze situația, să-i arate cauzele, să denunțe pericolul și pe agentul semănător de moarte națională, pe ji-

dan? Oare chestiunea asimilării evreilor, afirmativ rezolvită de cei interesați, dar desmințită de experiența a 20 de secole, nu interesează neamul românesc, care astăzi suferă la sânul său o populație de 3 milioane de jidani?

Indrăsniți a spune, că se asimilează, sau îndrăsniți a spune că nu se asimilează! Dar vorbiți, domnii mei, dacă sunteți oameni luminați și de caracter.

Domnii economiști, la cursurile dvoastră de economie politică, căreia știința germană îi zice *Nationalökonomie*, pentru a scoate la iveală și latura națională ce trebuie să preocupe pe savantul acestei specialități, la acest curs dvoastră nu aveți nimic de spus despre rolul distrugător al jidanului în dezvoltarea gospodăriei proprii a unei națiuni? Unde este capitolul din lucrările scrise, ce vă creiază reputația de specialiști, în care să vă spuneți cuvântul cu autoritate, că jidanul este o fericire sau o pacoste în viața noastră economică? Unul singur a avut curajul la curs să desvolte chestiunea factorului iudaic în economia noastră națională: acesta a fost dl A. C. Cuza. Și autoritatea în drept i-a pus printre punctele de acuzare, când marele patriot a fost dat în judecată, faptul că a vorbit *ex cathedra* despre jidani! A imputa unui profesor de economie politică tratarea unui astfel de subiect, ce face parte integrantă și inseparabilă din specialitatea sa, înseamnă ori frică de jidani ori inconștientă.

Când un străin inasimilabil se furișează în corpul națiunii tale și pătrunde pe nesimțite în clasa de mijloc devenind nu numai un strat izolator între clasa producătoare a țărâniei și între clasa conducătoare, dar și asmuțind ambele clase la lupta fratricidă, când acest strein dușmănos, după ce a supt, toate bogățiile țării, se ridică din situația de mijloc la clasa conducătoare cu tendința de a o slăbi astăzi spre a o înlocui mâine, cum a înlocuit și distrus mica noastră burghezie de meseriași și comercianți în cursul secolului trecut); când acești streini inasimilabili, stăpâni ai bogățiilor pământului nostru și ai brațelor de muncă românească, au dobândit și posibilitatea nelimitată de a deveni cetățeni români alterând astfel aspectul etnic al societății românești, când astfel se înfățișează situația și tot mai posomorât se desvăluie viitorul, dta Domnule intelectual, care faci politică, nu ai nici un cuvânt de spus în chestiunea jidovească

dela tribuna Parlamentului?

Cum se face, Domnii mei, cari stăruieți în această suspectă tăcere, că ați căzut de acord asupra atitudinii de păstrat într'o chestiune națională ce trebuia să deslege toate limbile?

Cauza este una și aceeași, ori câte aspecte de circumstanță ar lua: *mărunte interese personale*.

Din acest punct de vedere aveți dreptatea dvoastră, specifică dar profitabilă Dlor intelectualii români. În adevăr, a te pune rău astăzi cu jidanii, înseamnă a perde orice perspectivă de a ajunge și de a te îmbogăți, pentru că în toate cercurile intelectuale, politice și economice domnește atâta frică de jidani, încât considerații de elementară prudență dictează de a rupe orice legătură controlabilă cu „individul” antese-mit. Astăzi, în România-Mare, pentru care cei mulți și neluminați și-au risipit din belșug sângele, nu își mai permit cel puțini și luminați să dea dovadă în măsura restrânsă a curajului moral, că se apropie de aceia cari și-au jertfit viața spre a lărgi cadrul și spori perspectivele de înălțare a intelectualilor actuali, dotați cu atâta diplomație! În România mică și încă vasală era altfel; și nu vă supărați, Dlor colegi universitari, dacă vă amintesc un singur fapt.

La 1866 a apărut un „studiu asupra Iudaismului” din care voiui cita câteva pagini, ca să puteți face comparația între „diplomația” dvoastră, factori culturali în mijlocul unui popor de 18 milioane suflete așezat sub ocrotirea Statului român pe o suprafață de 300.000 km. pătrați, și între independența de caracter a unui învățat, care trăia într'o țară vasală înconjurată de pericole și de dușmani. Despre autorul studiului, ale cărui concluzii le vom cita, nu puteți spune că era un om de rând, pentru că ar urma să faceți dovada cu următoarele rânduri, spuse de succesul său la academie, nu ar fi oglindit adevărul. Iată în adevăr ce spune N. Gane în discursul ¹⁾ de recepție la Academie:

„Prin urmare, cât va exista un neam românesc” o limbă românească, Hașdeu va străluci pe cerul cultural al neamului ca un luceafăr de mărimea întâia”.

Ați auzit cine a fost? acum ascultați ce a scris el despre jidani, ceea ce nu l'a împiedecat să ajungă la 1878 director general al Arhive-

¹⁾ cf. G. Adamescu Istoria literaturii române. Ed. VI 1924, pag. 461.

lor Statului și profesor de filologie comparată la Universitatea din București. Dacă nu vă permiteți o apreciere similară, cel puțin aveți curajul să aprobați cu glas tare, nu sub pălărie, în auzul marelui public următoarele concluzii, ce a formulat o minte, de o pătrundere genială, în chestiunea jidovească:

„Dintotdeauna popoarele europene, numai ovreii ne prezintă spectacolul unui neam întreg de zarafi și de prăvăliași.

Ei mai nu muncesc; ei mai nu produc; dar ei câștigă. În acest mod, din dată ce iudaismul se strecoară într'o națiune, negoțul banilor și negoțul de prăvălie iau proporțiuni cu totul în dezarmonie cu dezvoltarea celorlalte ramuri industriale.

Peste puțin timp, ovreii se înăvuțesc, fiind lesne a se înăvuți pentru cine câștigă lesne, pe când industria națională urmează a merge cu greu, căci pășește muncind.

În fine, țara se metamorfozează în următorul tablou:

Pe planul dintâi:
cei mulți — leneși;
cei leneși — bogăți;
cei bogăți — ovreii.

Pe planul al doilea:
cei puțini — muncitori;
cei muncitori — săraci;
cei săraci — națiunea.

Dar trândăvia cea colectivă nu este singura trăsătură caracteristică a iudaismului.

Toți oamenii doresc a merita respectul altora.

Acest stimulent de virtute face ca industriașul francez, german, englez, italian, român ba și până turc, să fie onest, supus legilor și opiniei publice, păstrând buna cuviință exteroară, permițându-și din când în când unele plăceri modeste potrivit cu punga-i sau cu pozițiunea-i socială.

Numai ovreilor e necunoscută rușinea, gingașa oglindă a simțului de demnitate.

Bătându-și joc de respectul altora, jidanul introduce fraudă în toate: rachiul este otrăvit, măsura e falsă, marfa e putredă...

Bătându-și joc de respectul altora jidanul se îngrașă în specule, oprite de legislator sau dezaprobat de conștiința popoarelor: uzură, contra-bandă, prostituțiune...

Bătându-și joc de respectul altora, jidanul împărtășe în juru-i sămânța corupțiunii: bancrută, spionajiu mită...

Bătându-și joc de respectul altora, jidanul se usucă în sgârcenie și munceste în murdărie!

Și apoi administrațiile chiar cele

mai bune sunt neputincioase contra perfidiei iudaice; căci legile pot pedepsi pe unii indivizi criminali, dar crima unui popor — nici odată!

Să ne aducem aminte cu toții timpul ștregărilor noastre de școală: când jucam vre-o festă unui profesor grec sau pedagog, oare nu ne încurajam atuncea unul pe altul prin speranță, că lesne o să scăpăm de carcere, fiind mulți?

E greu a pedepsi pe cei mulți, e peste putință a pedepsi pe toți; a-ceasta o știu și copiii.

Dar ceea ce face absolut imposibilă orice concurență între evrei și neovrei, este nu numai avuțiile lor clădite pe trândăvia și lipsa cea complectă a simțului de pudoare; ci încă formidabila unire, ce leagă de ajutor mutual contra tuturor celorlalți oameni.

Un industriaș francez, spaniol, german, englez, italian, slav — dacă nu se desnaționalizează el însuși în

țara streină, ce-i dete ospitalitate; cel puțin se vor desnaționaliza fiii și nepoții săi, devenind cu timpul pământeni tot așa de buni, ca și acei de viață și uitându-și cu desăvârșire primitiva lor origină.

Numai jidanul nu se mai face patriot! numai jidanul nu își uită sângele! numai jidanul repetă în toate locurile invocând numele lui Dzeu, ingrata rugăciune sinagogală: la anul viitor de ași fi la Ierusalim! socotind țara, din pâinea căreia se hrănește, ca o simplă stațiune de călătorie, unde se oprește pe o zi sau două, până ce despoaie pe inocenta gazdă; și apoi își urmează înainte drumul, vânând după o pradă mai neînceptută!

Așa vorbea Bogdan-Petricicu Hașdeu! Și acum vă invit: aprobați cu glas mai tare, Domnii mei; căci neamul, al cărui îndrumători pretindeți a fi, nu vă aude.

I. C. Cătuneanu

Încă un cuvânt despre alegerile comunale și județene

Intr'un număr al revistei noastre am discutat pe larg importanța națională a alegerilor comunale și județene. Acest articol însă în cercurile politice nu a avut nici un răsunet. Par'că nici nu s'ar fi discutat chestiunea din punct de vedere național; diferitele partide și grupări politice se prezintă, în ajunul alegerilor, cu cele mai fantastice și imposibile combinațiuni.

Nu pregetăm a sublinia, că alegerile comunale și județene primele, cari se fac după unire, sunt de mare importanță națională. Elementul românesc la orașe nu poate fi pus în inferioritate nici la un caz. Dar preponderența românilor de sânge nu poate fi asigurată cu compromisuri înjositoare, cari numai rezultatul dorit nu-l pot da. În urma compromisurilor cu elementele minoritare, îmbrăcate în orice haină, două mari inconveniente se pot produce. Minoritarii nu pot sprijini elemente bune românești, oameni de ordine și sentimente naționale pronunțate. Experiența trecutului, dela unire încoace, ne dovedesc, că minoritarii numai pe așa zișii „oameni de paie“ îi susțin; pe aceia dela cari se pot aștepta la concesiuni egale cu trădarea de neam, pe aceia, pe cari ei îi apreciază de elemente disolvante, având tot interesul să se slăbească stăpânirea pe pământul, pe care ei ar dori să-l mai revadă sub vechea și

trecuta lor stăpânire. Dar e și jignitor pentru demnitatea noastră națională, că noi românii, element alcătuitor de Stat cu ajutorul antaoniștilor noștri politici să ajungem la posturile de conducere în propria noastră țară. Nu am avea nimic de zis când am fi convinși, despre imposibilul, ca sentimentul cetățenesc al minoritarilor este complectamente asimilat cu cel al românilor, dar când numai orbul nu vede din cele scrise în presa minoritară, că ei nu înțeleg să-și exercite drepturile politice în interesul obștesc, ci pentru a-și apăra interesele particulare, în majoritatea lor diametral opuse intereselor țării, atunci trebuie să ne oprim și să raționăm.

Noi nu înțelegem să fie compatibil cu demnitatea unui neam dominant ca partidele lui politice să se milogească în fața grupărilor etnice, cari deocamdată nu au mult comun cu idealul nostru național. Dar nu numai milogirea este un gest nedemn, ci și emularea între partidele românești în acordarea concesiunilor, cari apoi pe urmă nu pot fi realizate; aceasta este culmea imprudenței politice, care desonorează pe acel, care cu minciuna și-a prins clientul.

Noi românii în alegerile comunale și județene prin propriile noastre forțe trebuie să triumfăm. Deși, în orașe îndeosebi, suntem în minori-

tate numerică aceia autoritate morală și forță de sugestiune, pe care trebuie să o aibă neamul alcătuitor de Stat, trebuie să ne asigurăm victoria. Orice compoziție ar avea lista candidaților, românii trebuie să aibă în mâinile lor soarta acestor liste. Acei români să fie aleși, în care obștea românească are încredere și nu aceia, pe care minoritarii ni-ii impune. Aci residă dominarea situațiunei.

Nu impoartă dacă pe listă sunt trecuți numai români de sânge sau sunt și minoritari. Principalul este, că noi să îi alegem pe minoritari, pe cari îi credem demni de a face parte din conducătorii comunelor și județelor și nu minoritarii să ne „tolereze“ și să ne miluiască, selecționându-ne conform intereselor lor.

Un lucru trebuie însă să nu uităm. Jidanii nu au ce căuta pe lista susținută de români.

Această rasă este cu noi azi în plin război, încearcă să ne năvălească țara și să ne stăpânească. Are pretenții să ne înhame din nou sub jugul unei dominațiuni streine. Are interese vădit dușmănoase nouă. Asimilare nu vrea și nici nu este posibilă. Cu ei avem să ne răfuim, deci nu putem colabora alături de ei. Ar însemna, că în plin războiu o țară să-și împrumute Statul major dela dușmanul cu care să luptă. Ar fi, nebulnie. În ce privește pe membrii celorlalte minorități, cari au legături de veacuri cu acest pământ, întrucât trecutul lor, situația lor materială și sentimentele lor oferă suficientă garanție, că înțeleg să lucreze pentru neamul românesc și pentru țară, nimic nu se poate opune ca fie aleși chiar de alegători români.

Pe noi chestiunea ne interesează mai mult în orașele, unde elementul românesc este în minoritate numerică. Aceasta stare se datorește nu incapacității românului, ci brutalității opresorilor de eri și invaziunei jidovești; deci unor factori neadmisibili, cari pe mai departe nu-și pot produce efectele jignitoare pentru nația română. Nimeni nu poate profita dintr'o situație politicește imorală.

Dar în fața realității se impune întrebarea care este soluțiunea de a ajunge la un rezultat satisfăcător în alegerile comunale? Singura soluțiune este solidarizarea tuturor românilor pe chestiunea alegerilor acolo, unde rezultatul alegerilor comunale este incert din cauza marelui număr de voturi neromâne.

Singura atitudine demnă și utilă este ca toți românii, fără conside-

rare la credința lor politică să se unească și întocmească o listă comună, o listă românească, pe care să îi treacă pe cei mai buni și competenți români. Persoana cărora minoritarii un singur reproș să poată face că sunt prea buni români și patrioți.

Să vedem apoi cine va avea curajul sau obrăznicia să combată această listă? Cine va cuteza să contrazică voinței unanime a tuturor românilor? Cred că nimeni. Nu ne putem da seama de forța morală manifestată prin unitate. Nu va fi nevoie de nici o ilegalitate, abuz, teroare, singur simțul realității al minoritariilor respect și loialitate. Trebuie să simtă în fața acestui gest că toată suflarea românească vrea ceva și în fața acestei voințe de fier nu există opoziție.

Noi L. A. N. C. ne oferim serviciile, suntem gata ca să mijlocim între membri diferitelor partide pentru a realiza acest plan. Fiecare membru al organizației noastre este chiar obligat, ca în localitatea în care se găsește, să încerce de a apropia oamenii învrăjbiți unii cu alții și a-i aduce într'o armată unitară națională. Noi nu trebuie să avem pretenții personale, dacă se vor găsi mai buni și mai chemați decât noi, să le cedăm locul cu desinteresul cu care înțelegem se servim cauza națională. Să nu ne descurajeze refuzurile, să ne repetăm încercările și să nu pregătim a demonstra răul și rușinea națională care urmează din neunire.

Dacă totuși oamenii partidelor vor înțelege că acolo unde este vorbă de interese naționale, să privească lucrurile prin interesele de partid, atunci noi L. A. N. C. să ridicăm drapelul național, aruncat în noroiu de politicianii mici și mari, și să mergem înainte cu semnul nostru svastica, să ne prezentăm listele noastre românești, chiar și atunci când nu vom avea alte șanse decât să cădem cu glorie.

Bine să ne notăm, scopul nostru nu poate fi să dăm sprijinul unui sau altuia partid politic. Noi nu înțelegem solidaritate parțială. Dacă nu ne reușește să unim pe *toți români*, misiunea noastră a eșuat. Atunci avem datoria să muncim pe răspunderea noastră proprie.

Acolo unde sunt numai români, poftescă dnii politicieni să-și facă jocul. Dacă au nevoie de indicațiuni pentru preluarea guvernului, le pot găsi în acele locuri; *dar unde suntem în inferioritate numerică să nu compromiță ideea națională.*

Dr. V. Roman

Școlile ungurești din Ardeal

— Comunicarea dlui senator Dr. Vasile Bianu —

Domnilor senatori. În sesiunea trecută am avut onoarea să fac două comunicări cu privire la școlile minoritare din Ardeal, arătând cu probe vădite, că în aceste școli se întreține și înfloreste **iridentismul maghiar**. Dl ministru al instrucțiunii publice, nefiind atunci de față, nu ne-a dat nici un răspuns, nici mai târziu, deși îi s'au înaintat acele comunicări de către onoratul nostru președinte, conform uzului. Văzând însă ca starea de lucruri, în loc să se îndrepteze, se agravează, vă rog să-mi dați voie să revin asupra chestiunii, înarmat cu noi dovezi, cu credința, că de astădată vom avea răspunsul dorit din partea onoratului guvern.

Domnilor, în Ardeal este un fond public, așa numit *fond al studiilor*, întemeiat de împărăteasa Maria Terezia, pentru trebuințele culturale ale Ardealului. Acest fond cu ocazia alipirii Transilvaniei, nu a fost luat în primire de autoritățile Statului nostru și continuă a funcționa în posesiunea așa numitului *stat romano-catolic*.

Acest stat romano-catolic din Ardeal este o provocare la adresa Statului român. El nu este întemeiat pe baza vr'unei legi și îi s'a admis funcționarea în mod provizoriu, prin o simplă ordonanță ministerială. Activitatea acestei *cetăți iridentiste*, care a confiscat pentru sine drepturile Statului nostru, este un abuz contra legii, iar *autonomia* sa, care n'a existat niciodată, este o fraudă.

În timpul stăpânirii ungurești, acest fond mare al studiilor, **Fondus studiorum**, care se compune din patru domenii, clădiri și fonduri de bani, cu *opt* licee și mai multe zeci de școli civile și primare, era administrat de o comisiune compusă de senatori (magnați), deputați, prefecți, funcționari superiori și profesori, iar contabilitatea era ținută de o delegație a contabilității centrale a ministerului instrucțiunii publice din Budapesta.

Astăzi, cu toate că Statul român este moștenitorul Statului maghiar, acest mare fond cultural continuă a fi administrat de niște delegați ai guvernului unguresc, ale cărui puteri aci în Ardeal, au încetat pe veci, dela 1 Decembrie 1918, și a fi administrat tot în condițiile vechi, cu excluderea totală a românilor din comisiunea de administrație; ba, nici chiar controlul obișnuit nu-l

exercită Statul român, care n'are nici un reprezentant în comisiune, iar bugetul anual nu este supus la aprobarea Statului.

Școlile *statului romano-catolic* nu sunt **școli profesionale** în adevăratul înțeles al cuvântului. Ele au fost create și susținute de Stat și au lucrat pentru scopurile acestuia. Ele urmăreau pe deoparte răspândirea și impunerea *catolicismului*, iar pe de altă parte *maghiarizarea* românilor și a tuturor nemaghiarilor. Dat fiind, că aceste școli *au fost de Stat*, ungurii ca națiune nu au nici un drept asupra lor. Întrucât privește *școlile ordinilor călugărești*, cum ar fi de exemplu „*Marianum*“ din Cluj și altele, ar trebui să se sacrifice toate, după cum s'a făcut în Cehoslovacia.

În fața Universității din Cluj se află o *clădire măreață de liceu*, care poartă încă inscripția latinească „**Liceum Regium**“, ridicat din fondul mai sus amintit, din *fondus studiorum*, și prin urmare ar trebui să intre în *stăpânirea Statului român*. Ei bine, această clădire în loc să adăpostească *unul* din cele *două licee românești*, care nu are clădire proprie, *adăpostește școala călugărească a piariștilor cu limba de pro-punere maghiară*, deși ordinul dlui ministru cu No. 100.085 este categoric în privința aceasta, ordin, care impune ca în toate școlile călugărești studiile să se predea în limba română.

În privința manualelor de școală, a hărților geografice, etc., ele continuă a fi furnizate de Budapesta. Dintre atlasuri voi cita numai două, cele editate de Kozma-Körösi și de firma Kogutovits, în anul 1922, în cari figurează Ungaria de odinioară, arătându-se elevilor, că Patria lor este Ungaria cu capitala Budapesta. În cartea de chimie a lui Sztarmáry și Vássonny, din 1921, numele localităților din Ardeal sunt arătate ca și cum ar fi în Ungaria, numai în ungurește.

Limba română, istoria și geografia se predau după bunul plac, explicându-se evenimentele istorice și condițiunile geografice în defavoarea neamului românesc, toate pe *coarda iridentismului*.

Ca dovadă, dați-mi voie, dlor senatori, să vă citez în traducere câteva extrase din cursul de istorie predat de directorul școlii normale de învățătoare a călugărițelor ursu-

line din România-Mare, Ștefan Mellau, care este și preot romano-catolic. Iată ce spune el viitoarelor învățătoare maghiare: „Vlad Dracu era fiul natural al lui Mircea. Alexandru cel Bun avea mai mulți fii legitimi și ilegiti. Pentru Rareș a fost fiul ilegiti al lui Ștefan cel Mare. Alexandru Lăpușneanu era copilul din flori al lui Bogdan Orbul. Aron a fost fiul bastard al lui Lăpușneanu. Constantin Șerban Basarab a fost fiul natural al lui Radu Șerban, și așa mai departe“.

Aceasta ca model de predare a istoriei românești la o școală normală de învățătoare!

Acum să vedem ce teme în scris se dau elevelor. Intre acestea primul loc îl ocupă *tema de caligrafie* pentru examenul de fine de an, din care am onoare să vă prezint un exemplar în original, tema unei eleve din clasa V dela școala din Vișeu de sus, în Maramureș, care școală era pe vremuri proprietatea ministerului de finanțe din Budapesta, făcută pentru copiii șvabilor maghiarizați, cari lucrează în minele Statului de acolo. Această școală continuă să funcționeze și în România-Mare în spirit șovinist maghiar, sub conducerea preotului romano-catolic Bárányi, predându-se toate studiile în limba maghiară. Intre eleve sunt și române, după cum se poate vedea din numele elevei de pe această temă. În traducere românească această temă sună astfel: „*Ungaria este patria noastră scumpă, pe care o iubim ca și viața noastră. Dumnezeu i-a dăruit toate bogățiile, cari pot face fericită o țară*“ (semnată) *Oleár Ana*, elevă clasa V. Numele adevărat al acestei eleve este **Olaru**.

La școala civilă ungurească de fete din Turda s'au găsit iarăși teme în care se spune, că *Regii Ungariei sunt regii noștri și Ungaria este patria noastră*.

În manualul de matematică pentru cl. II și III a școlilor secundare, de profesorul Mérey Gyula, ediția IV, tipărită în Budapesta în 1922, în toate temele figurează Ungaria. Dintre acestea citez tema No. 100: „Din teritoriul Ungariei a ajuns sub ocupațiune română 102.787 km. p. cu 5,265.444 locuitori, sub ocupațiune cehoslovacă *atâta*; câte % din teritoriul și locuitorii Ungariei au ajuns sub ocupațiunea română, cehoslovacă, etc.? „Tema No. 98 este: „Teritoriul Ungariei în anul 1910 a fost de 282.870 km. p. Teritoriul Ungariei *ciuntite* în 1920 este de 91,114 km. p. Câte % din teritoriu for-

mează pierderea noastră *provizorie*?“

„Și așa mai departe după cum se poate vedea din manualul de față.

Dlor senatori. Știm cu toții, că dl ministru al instrucțiunii publice s'a ocupat îndeaproape cu regimul școlilor minoritare din Ardeal, întocmind un regulament de funcționare, bazat în mare parte, chiar pe legile din fosta Ungarie, prin care se admite ca în toate școlile confesionale limba de propunere să fie cea maternă, iar limba Statului să fie propusă ca obiect de studiu. Minoritățile însă nu vreau să admită acum această dispoziție dreaptă și protestează în contra ei, ca fiind contrară intereselor lor naționale, deși tratatul de pace din 1919, la art. 10, dă drept Statului de a face obligator învățământul limbei române în zisele școli. Cu toate acestea, minoritățile protestează și în majoritatea cazurilor calcă în picioare acest regulament. Direcțiunile școlilor confesionale ascultă mai mult de ordinele date de *Episcopii lor*, a căror activitate este mai mult politică decât religioasă.

Terminând această comunicare, rog atât pe dl ministru al cultelor, cât și pe dl ministru al instrucțiunii publice, ca să facă tot posibilul ca Statul român să intre în drepturile sale față de *fondul public*, așa numit *fondus studiorum*, care se află în stăpânirea *statului romano-catolic din Ardeal*, iar până atunci administrația lui să intre în legalitate. Statul romano-catolic are o situație absolut ilegală; el își aroagă o autonomie, pe care n'a avut-o niciodată. În virtutea acestei pretense autonomii, statul catolic a luat asupra sa conducerea întregii vieți religioase, culturale și naționale a

catolicismului ardelean.

Atitudinea dușmănoasă nouă și ilegalitatea ființării lui, ne arată, că a sosit timpul pentru disolvarea acestui organism în afară de lege. Dreptul de patronat suprem al Regelui Ungariei peste biserica catolică trebuie să treacă asupra Regelui României; deasemenea Acestuia îi se cuvine de a numi episcopi și de a dispune de averile bisericesti și mănăstirești. Averile mobile și imobile ale statului catolic trebuie să revină ministerului nostru de culte, care va face o nouă distribuție a lor, conform necesităților de astăzi ale cetățenilor țării. Diecezele înstreinate trebuie demaghiarizate, iar sediul episcopilor ce se află în centre și județe românești va trebui mutat, său ele să fie desființate. De altfel existența diecezilor catolice din Oradea și Satu-Mare nu mai are nici un rost, având un număr prea restrâns de parohii, cari pot fi date episcopiei catolice din Timișoara.

Rog pe dl ministru al instrucțiunii publice ca să facă tot posibilul ca *liceum regium* din Cluj, al Piaristilor, să fie luat de Statul român, după cum s'a făcut deja în Timișoara și Oradea; iar pe de altă parte să ia dispozițiunile necesare pentru ca șovinismul și ura față de România să dispară din școlile confesionale și să înceteze atitudinea sfidătoare a acelora, cari caută să influențeze felul de a simți și a gândi al populațiunii maghiare din țara noastră, pedepsind toate călcările de lege și controlând mai ales activitatea școlilor confesionale dela frontiera apuseană, unde abaterile sunt mai numeroase și mai grave. (Aplauze vii, prelungite).

Da, suntem antisemiți

O lămurire necesară.

Reproducând articolul de mai jos apărut cu acest titlu în ziarul „Viitorul“ din 29 August 1923, din care rezultă clar că luminează se face tot mai vie asupra machinațiilor jidovești dela „anumita presă“ prin care neamul lui Israel are posibilitatea să pervertească opinia marelui public român și să ne bârfească peste hotare discreditând România în streinătate tocmai când avem nevoie de mai mult credit moral spre a grăbi consolidarea noastră, comitetul de redacție al acestei reviste regretă că ziarul *Viitorul* își face o iluzie: și anume aceea, că populația jidovească

din România ar nutri alte sentimente față de țara care cu belșug o hrănește decât scribii jidani dela „anumita presă“.

Pentru restul declarațiilor suntem mulțumiți.

Iată cum sună articolul din „Viitorul“:

„Anumita presă ne denunță opiniei publice că suntem antisemiți, ca să poată trage concluzia, mai ales pentru străinătate, că și guvernul liberal este și el prin urmare antisemit.

„Mai întâi nu vedem de ce antisemitismul nostru s'ar răsfrânge ne-

apărat asupra guvernului. Suntem un organ de opinie publică, fiindcă trăim prin propriile noastre mijloace, fără subvenții și fără ajutoare dela nimeni, dar absolut dela nimeni; suntem un ziar care susținem și apărăm din convingere credințele partidului național-liberal, fiindcă e singurul organism politic serios și sănătos din această țară; credem în realizările și puterea de viață a acestui mare partid, care a știut să meargă cu vremea înainte, dar nu suntem monitorul oficial al nimănui. Avem libertatea întreagă în discuțiune, așa cum de altfel se obișnuiește și în viața internă a partidului național liberal, care vibrează totdeauna tocmai din cauza posibilității pe care o are fiecare ca să-și spună deschis părerile, să facă critici, și să-și prezinte obiecțiunile. Acestui chip de a înțelege raporturile dintre membri partidului și direcțiunea lui, se datoresc admirabilele rezultate pe care le-a dat, între altele, Cercul de studii al partidului național-liberal.

„Dar în afară de aceste considerațiuni, — pe cari le-am expus în trecut ca să lămurim odată pentru totdeauna pe nedumeriții cari încearcă să solidarizeze guvernul cu antisemitismul nostru, — trebuie să recunoaștem că acuzarea ce ni se aduce e dreaptă.

„*Da, suntem antisemiți!* Suntem antisemiți fiindcă de ani de zile, azi ca și ieri, denunțăm opiniei publice toată ticăloșia anumitei presei, care încearcă să otrăvească viața internă a țării, semănând zilnic anarhia cu nădejdea că va distruge Statul acesta, în care, se îngrășe, se îmbogățește și se răsfăță, batjocorindu-l în lăuntru și defăimându-l în afară. Și noi suntem antisemiți fiindcă toată acțiunea aceasta ticăloasă este condusă de evreii cari stăpânesc anumite presei.

„Da, suntem antisemiți, fiindcă nu tolerăm ca anumita presă să ia apărarea străinilor și ticăloșilor cari atențază la siguranța Statului, cerând în schimb măsurile cele mai severe împotriva românilor cari, ori cât de greșită ar fi uneori acțiunea lor, e în schimb pornită din simțăminte românești, ceace nu e cazul evreilor din anumita presă. Dacă nu suntem de părere să se tolereze greșelile unora, chiar când au la bază un simțământ național, cu atât mai mult nu socotim că se pot îngădui acțiunile păgubitoare ale celor, cari au avut un cuvânt de scuză chiar pentru gestul criminal dela Senat al teroristului Max Goldstein.

„Dar suntem antisemiți și atunci când sfătuim masele mari ale popu-

lațiunei israelite, să nu se lase târâte pe povânișul unei politici minoritare, azi când drepturile politice acordate de partidul național liberal, au pus pe evrei în situație de perfectă egalitate cu românii; numai așa populația israelită din România nu va putea fi solidarizată cu atitudinea anti românească a evreilor din anumita presă și cu acei dintre evrei, cari urmăresc să facă trambuline politice din exploatarea unei populațiuni nevinovate de greșelile câtorva.

„Astfel înțeles antisemitismul nostru, da, suntem antisemiți. Dardacă și închipuie anumita presă că vom renunța să denunțăm opiniei publice

toate actele împotriva țării pe care le săvârșește zilnic, numai ca să nu fim acuzați de antisemitism, își face desigur o socoteală greșită. Antisemitismul așa cum îl practicăm noi, — sfătuind populația israelită să nu urmeze pe cei care-i creiază o situație antipatică prin acțiunea lor anti-românească, — este antisemitismul țării întregi. Nu e român și nu e om cu bun simț să nu gândească și să nu simtă ca noi; — și o gândesc în primul rând acei dintre evrei, care și dau seama de tot răul serviciu ce li se face de anumita presă, veșnic tovarășă cu anarhia din lăuntru și cu defăimările dușmanilor din afară“.

TRIBUNA LIBERĂ

Rolul femeilor minoritare în Statul român

— Conferința ținută de dna Dr. Henrieta V. Gavrilescu avocat, la congresul U. F. R. din Timișoara, la 13 Septembrie 1925.

Doamnă Președintă

Doamnelor și Domnilor!

Doamnelor și Domnilor!

Vin din vechea Moldovă, de pe Valea Trotușului, dela poalele munților: Măgura, Coșna, Cireșoia; dela poalele acelor munți unde mii de viteji români au murit glorios apărând Regatul, și luptând pentru deșrobirea frumosului Ardeal, a mândrei Bucovine și a îndureratei Basarabii. Vin să aduc salutul acelor locuri ce și astăzi sunt acoperite cu ruini; ruini cari sunt mărturii scumpe ale clipelor de durere, dar și de glorie pe cari le-am dat cu toții. Vin să aduc salutul nostru vredniciei luptătoare dna Baiulescu, care pentru sentimentele dsale românești a suferit un întreg calvar. Vin să aduc salutul nostru tuturor societăților feminine din România și în special alor din Ardeal, acest Ardeal care încă de acum 19 veacuri a fost pământul din care s'a plămădit neamul nostru românesc. Vin să aduc cuvântul nostru de bun găsit tuturor Românilor și creștinilor din frumoasa Temișoară.

Doamnelor și Domnilor

Desigur că la un congres feminist sunt atâtea chestiuni de discutat, încât conferința mea va fi foarte scurtă. N'am să abuzez nici de timpul, nici de răbdarea dv. Vreau însă să pun la punct o chestiune de o netăgăduinită importanță anume să arăt: *care trebuie să fie rolul femeilor minoritare în Statul român.*

Desigur că înaintea intereselor de sex și înaintea oricăror altor interese trebuie să stee *interesele superioare ale națiunii.*

În lumina acestor interese voi schița eu subiectul ales, cu cea mai mare obiectivitate fără nici o părtinire pentru nimeni. Voi trata acest subiect în cadrul principiilor juridice, așa cum trebuie privită chestiunea și nu altfel.

În această scurtă conferință a mea va înăbuși sentimentele mele de româncă adânc naționalistă — dacă va trebui — și mă voi închina în fața adevărului, așa cum este el și cum nu poate fi altfel.

Chestiunile mari și importante pentru țara noastră trebuiesc spuse limpede și fără nici o rezervă. Nouă nu ne este frică și nu trebuie să ne fie frică de nimeni și de nimic. (Aplauze). Prea multă plecăciune în fața tuturor nu cadrează cu sentimentul de *mândrie națională*, din care este zidit sufletul nostru. (Aplauze). Așa, că voi fi dreaptă în cele ce voi spune. Voi dezvolta în fața dv. un adevăr științific, care nu va putea să sufere desmintire.

Doamnelor și Domnilor!

După tratatele dela Versailles, St. Germain, Trianon și celelalte, toată presa mondială zilnic a scris coloană întregi despre: *Clauza minorităților*; s'ar părea, că marele război, că toate tratatele, că toate conferințele, că chiar Societatea sau Liga Națiunilor, că în fine tot ce se lucrează și să

mişcă în lume dela 1914 încoace, totul este stăpânit de un miraj orbitor, care ia numele de minoritari sau minorități.

În presă, în conferințe, în toate discuțiile, în Parlamente peste tot se vede scris sau se aude vorbindu-se:

Drepturile minorităților; despre minoritățile etnice, despre minoritățile anexate. Protestul minorităților la AUGE. Protestul minorităților la Liga Națiunilor. O lecție bine menținută pentru minorități. Protestul guvernului din Budapesta la Liga Națiunilor contra reformei agrare din România, care atinge drepturile minorităților, etc.

Atunci orice om conștient, dacă stă și reflectează un moment, îi vine a crede, că în lume și în special în Europa trăesc numai *minorități* și *minoritari* și încolo e pustiu.

Restul aproape nu interesează. Statele în sine cu personalitatea lor au rămas pe al doilea plan. Totul se învârteste în jurul minorităților.

Și atunci te întreb, care sunt cauzele acestui fenomen?

Cauzele n'ar putea fi decât două:

I. Sau că Statele naționale se poartă așa de barbar cu cetățenii de alte naționalități, încât este nevoie de toate intervențiile din lume, pentru a fi salvați, sau II. Altă ipoteză este, că unii din minoritari abuzează de drepturile pe cari le-au dat tratatele internaționale și vor să terorizeze Statele, pe teritoriul cărora trăesc, și astfel protestează fără motive serioase la Societatea Națiunilor și prin presă contra unor persecuții imaginare.

Din studiul pe care l'am făcut asupra acestei chestiuni ipoteza a doua rămâne în picioare anume:

Unii dintre minoritari abuzează de situația privilegiată creată lor prin tratatele de pace și dușmănesc. Statul în cari trăesc.

Acesta e un adevăr, care nu poate fi răsturnat.

Acum referindu-mă în special la țara noastră, știm cu toții, că din anchetele trimise pentru a se constata plângerilor unor minoritari, s'a dovedit, că totul era fals. Acele plângeri erau pedeaintregul lipsite de temei.

Și totuși, unii dintre cetățenii noștri se plâng mereu de răul tratament din țara noastră.

Apoi noi credem, că nu mai există pe lume un alt popor, care să fie mai îngăduitor și mai tolerant ca poporul românesc. La noi toți streinii și în toate vremurile au trăit și trăesc mai bine ca românii. În

general psihologia acestei stări de lucruri e următoarea:

Românul este o fire idealistă, este rasa latină închinată mai mult spre poezie, decât spre viața reală. Așa, că streinul venit peste noi a putut ușor, din cauza firii noastre, să ne înlocuiască în: comerț, industrie în fine în întreaga economie a țării.

Și de aceea streinul venit la noi trăește foarte bine. Și dacă aceasta n'ar reprezenta un adevăr, n'ar fi venit de după război încoace 2 $\frac{1}{2}$ milioane de streini de altă rasă, de altă religie și cu alte scopuri.

Deci putem stabili următorul adevăr științific:

I. Streinii în țara noastră au trăit și trăesc mai bine ca românii, probă este, că dela 1918 încoace au invadat în țară 2 $\frac{1}{2}$ milioane de streini.

II. Acești streini, cari au năvălit în România pe toate barierele protestează ei cei dintâi *contra* răului tratament din România, deși vin mereu și încetul cu încetul ne vor mâna pe noi peste Dunăre sau peste Tisa.

Alt adevăr, ce nu poate fi răsturnat și din care se vede toleranța Statului român este următorul:

Unii dintre minoritarii *funcționari ai Statului român* nici după șapte ani dela unire nu știu românește. În ținuturile alipite sunt instituții de Stat, în care dacă vorbești românește, nu ești *înțeles*. Și parte din acești minoritari, cari nu vor să învețe românește, se plâng Societății Națiunilor, că Statul și guvernul român le-a scos limba maternă din: școli, biserici, magistratură etc. Cu toții știți, că lucrurile stau altfel.

În unele orașe ale României mai cu seamă în: Moldova, Bucovina, Basarabia și parte din Ardeal aproape nu auzi vorbindu-se românește. Și exemplele de acest fel s'ar putea înmulți la nesfârșit.

Și din cauza acestei stări de lucruri, între noi și unii dintre minoritari se nasc *conflicte*. Aceste conflicte nu sunt de loc dorite de noi, fiindcă noi voim să trăim în relațiuni de pretenie cu toți locuitorii țării noastre. Să fie cea mai perfectă armonie între noi toți, cu o singură condiție, ca să nu sacrificăm nimic *din demnitatea noastră națională*.

Când un popor își pierde *demnitatea națională* este pe marginea mormântului și poporul român e tânăr și viguros, are energii destule și printre veacuri va trăi tot mai strălucitor și mai mândru. (Aplauze).

Deci tocmai pentru că în sufletul poporului românesc este o conștiință națională și o demnitate națională,

cari s'au trezit, de aceea se nasc *conflicte*. Și tocmai aici vine rolul însemnat ce trebuie să-l aibă femeile minoritare.

Ele trebuie să aplaneze conflictele dintre noi și soții și frații lor. Femea cu sufletul cald, cu simțul ei superior va trebui să vadă, că bărbații minoritari nu au nici o dreptate, când protestează contra poporului român. (Aplauze).

Aceste proteste făcute în streinătate au de rezultat *numai înăsprirea relațiilor dintre noi și minoritari*. Alt rezultat nu pot avea și iată de ce:

Noi am devenit din nou stăpâni pe ținuturile cari au fost odată ale noastre și pe cari vitregia vremurilor ni le smulse, dându-le altora.

Noi am revindecat drepturile noastre de proprietari asupra lor și le-am recâștigat cu multă durere și cu mult sânge scump vărsat, și ca să le pierdem *nu se mai poate*. (Aplauze).

Vom fi *în veci stăpâni* pe aceste ținuturi și orice vise ale altora, de a ni le lua, se vor sfârma de eroismul și de trăinicia poporului român și se vor spulbera în vânt. *Deci orice încercace de desagregare a Statului român este zadarnică*.

Atunci? Care e rezultatul acestor proteste? S'ar crede de unii, că Liga Națiunilor ne-ar putea dicta ce trebuie să facem noi în țara noastră și cum să rezolvim unele chestiuni de politică internă? Nu! Aceasta este o credință greșită. Statele în noua lor asigurare de după război, s'au format în baza principiului de autodeterminare a națiunilor.

Naționalitățile minoritare au avut toată voia de a opta pentru un Stat sau altul.

Puteau perfect de bine să părăsească teritoriile alipite, dacă nu le plăcea să trăiască în România. Dacă au rămas, trebuie să se conformeze legilor țării noastre, așa după cum ne conformăm și noi și atunci nici un conflict nu s'ar mai ivi.

Deci concluzia este următoarea: Protestele făcute de către minoritari la Societatea Națiunilor au un singur rezultat practic anume: *Înăsprirea relațiilor dintre ei și noi*. Alt rezultat nu este și conform principiilor de drept nu poate fi. Dacă lucrurile stau astfel, dacă România așa cum este astăzi îngrădită va rămâne deapauri, dacă Liga Națiunilor nu se poate amesteca în politica internă a statelor, atunci orice protest, făcut de oricine ar fi, în streinătate este *în dauna minoritarilor și numai într'a lor*.

Atunci, cum am spus: Femeile

minoritare cari cresc copiii lor pentru a fi cetățeni ai Statului român, trebuie să-i crească în crezul cel adevărat al iubirii țării în care trăesc și pe care au alés-o *ca patrie*. Atunci Statul român se va consolida și va fi bine atât pentru noi românii cât și pentru minoritari, cari se vor mândri că trăesc într'un Stat puternic și ferit de orice primejdii. Căci o primejdie sau o nenorocire deslănțuită asupra țării noastre nu va cruța nici odată pe minoritari, din contră ei vor suferi cei dintâi.

Pentru consolidarea și prosperarea Statului român trebuie să lucreze femeile minoritare, dând educație copiilor lor în acest senz și sfătuind pe bărbații și pe frații lor să renunțe la visuri ce nu se pot realiza și la provocări inutile și să fie cetățeni vrednici ai acestui Stat român, așa de bun pentru toți.

O perfectă armonie, fără a se călca în picioare nici un drept al nimănui, dar fără a se atinge nimeni de suveranitatea Statului românesc, o astfel de armonie o dorim din suflet cu toții.

Doamnelor și Domnilor,

Nu este deci un secret pentru nimeni, că în țara noastră sunt conflicte, între noi și unele minorități. Toți bărbații minoritari au dobândit și drepturi politice în bloc, drepturi de cari unii din ei, nu uzează în folosul neamului nostru. Să vedem acum în ce condiții trebuie să se acorde drepturi femeilor minoritare, pentru ca să avem o garanție, că de aceste drepturi se va uza în mod rațional și numai în interesul Statului român.

Doamnelor și Domnilor,

Noua Constituție în art. 6 a înscris un principiu nou anume: principiu acordării de drepturi femeilor române. Acest articol sună astfel: „Constituțiunea de față și celelalte legi relative la drepturi politice determină cari sunt osebii de calitate de român, condițiunile necesare pentru exercitarea acestor drepturi.

Legi speciale votate cu majoritate de $\frac{2}{3}$ vor determina condițiunile sale sub cari femeile pot avea exercițiul drepturilor politice.

Drepturile civile ale femeilor se vor stabili pe baza deplinei egalități a celor două sexe“.

Legiuitorul român la înscrierea acestui articol în Constituție a fost condus de un simțământ de răspundere, căci drepturile politice sunt o armă cu două tășuri și trebuiesc acordate cu multă judecată, ca să nu fie în dauna țării.

Drepturile civile, cari privesc numai relațiunile familiare dintre bărbat și femeie, relativ la munca și la averea lor, la copiii lor, la moștenire, la îmbunătățirea salariului și altele, aceste drepturi civile, legiuitorul român le va acorda pe baza deplinei egalități a celor două sexe. Fiindcă este foarte drept, ca bărbatul și femeia indiferent de naționalitatea lor și indiferent de orice alte legături din afară, în cămin să fie egali. Cu drepturile politice însă chestiunea se schimbă.

Majoritatea orașelor noastre mai cu seamă în: Moldova, Bucovina, Basarabia sunt cu desăvârșire locuite de streini. Ori dacă s'ar acorda drepturi politice integrale și femeilor ca și bărbaților, atunci viața românească ar dispărea cu totul din aceste orașe, căci streinii ar avea întotdeauna majoritatea și ar conduce orașele, în interesul lor nu într'al nostru. De aceea legiuitorul român a fost condus de cele mai serioase motive, atunci când a hotărât ca *legi speciale* votate cu majoritate de $\frac{2}{3}$ vor hotărâ condițiunile sub cari femeile pot avea exercițiul drepturilor politice.

Doamnelor și domnilor!

Am spus la începutul acestei conferinți, că înaintea intereselor de sex sunt interesel *superioare ale națiunii*. (Aplauze).

Fiind călăuzită de aceste interese superioare, — deși aici nu suntem în parlament — totuși voi arăta cum cred eu, că trebuiesc înscrise aceste drepturi în reforma electorală.

Drepturile politice să se acorde tuturor *femeilor de origină etnică românească*, indiferent de cultură, de avere, de clasă socială etc. și tuturor femeilor de altă origină, dar cari trăesc în țara noastră din moși-strămoși. Armeni, greci etc. și cari s'au asimilat cu noi.

Iar în privința minorităților chestiunea trebuie să fie mai profund judecată. Noi avem în țară două categorii de minorități. I avem *minoritățile creștine* și cari au un Stat al lor în Europa sau în alt continent, așa: sârbi, unguri, bulgari, ruși, italieni, germani etc. Femeile minoritare, cari au avut naționalitatea acestor state și acum trăiesc la noi, se vor bucura de aceleași drepturi politice în țara noastră, de cari drepturi se bucură și românele noastre cari trăesc pe teritoriul acestor țări. Deci pentru această categorie de femei minoritare, drepturile politice se vor stabili pe baza *principiului de reciprocitate*.

Nimic, nici un drept mai mult sau mai puțin. Acest principiu de

reciprocitate trebuie respectat de toate Statele.

Și vom fi foarte mulțumiți când vom ajunge la o perfectă înțelegere între noi și toate elementele minoritare ordonate din țara noastră. Noi Românii dorim din suflet acest lucru, căci avem o bază comună: *religia creștină*, care ne unește pe toți și toți la un loc trebuie să avem acelaș ideal: „*Dumnezeu, Regele, Națiunea*“. Dar doamnelor și dlor înafară de minoritățile cari au în altă patrie la o patrie cari au renunțat de bună voie și au admis să trăiască în Statul român, avem o altă categorie de minorități anume: *minoritatea internațională*.

Relativ la acest punct chestiunea ce o studiem devine mai complicată. Acordarea de drepturi politice femeilor minoritare, cari în altă parte au doar o *patrie imaginară*, nu mai poate fi făcută pe baza principiului de reciprocitate, căci în acest caz noi am da totul, fără ca în schimb să primim nimic.

Știm cu toții că astăzi în țara noastră este o problemă gravă. Bărbații noștri de Stat, profesori universitari, economiști distinși, toată floarea intelectualității noastre, tineretul nostru universitar-creștin, toți ne-am unit într'un singur sentiment pentru a rezolvi o problemă de înaltă politică, o problemă a cărei rezolvire nu mai poate fi mult temporizată.

A cere drepturi politice pentru femeile minoritare din această categorie, ar fi o crimă!

Se va răspunde de unii, că nu se vor putea acorda drepturi politice, decât tuturor femeilor sau nici uneia. Nu este așa; Constituția e categorică, *pune condiții* pentru acordarea acestor drepturi și noi vom arăta cari trebuie să fie aceste condiții, pentru ca Țara românească să meargă mereu înainte tot mai puternică și mai fericită. Ni se va răspunde de către unii, că Societatea sau Liga Națiunilor n'ar permite să se știrbească de loc principiile cu clauza minorităților și alte povești. Societatea Națiunilor este făcută să păzească pacea lumii, să fie echilibrul dintre State — se zice — dar chestiunile de politică internă și le rezolvă fiecare națiune cum crede ea, căci doar avem parlamente și de asta suntem liberi, ca să ne conducem după capul nostru.

De altfel în urma evenimentelor din: Rusia, Turcia, Grecia, Georgia etc. s'a dovedit până la evidență că Societatea Națiunilor nu se poate amesteca în politica internă a Statelor.

Deci concluzia este că noi vom rezolvi problemele noastre interne în cadrul principiilor de suveranitate națională și le vom rezolvi numai pentru consolidarea și înflorirea Țării românești.

Le vom rezolvi așa încât să nu atingem de loc *temeliile Statului* ci din *contră să le întărim cu dragostea noastră, cu credința noastră și cu brațul nostru de va fi nevoie.*

Doamnelor și Dlor.

Atunci când frumoasele ținuturi românești erau înstreinate de noi, ciobănașii în doinele lor plângeau durerea neamului.

Ziua fericită de veșnică unire a

Sănătatea publică în pericol

Sănătatea publică e primejduită! Aceasta o spun toți oamenii ce se pretind că iau sau doresc să ia parte la conducerea acestei țări. Dar nici unul din ei nu se ostenește să vadă cauza acestui pericol în ade-vărata lui lumină, ci se mulțumesc numai a-l semna — și aceasta nu din convigere, ci din interes. Prin periclitarea sănătății publice se înțelege toți factorii determinanți ce contribuiesc la îmbolnăvirea populației băștinașe, populație care prin majoritatea ei covârșitoare ar trebui să pună scut de apărare tuturor boalelor microbiene. Dar din nefericire populația orașelor e așa de eterogenă, încât deosebirea radicală de concepții și de metode, face aproape imposibilă lupta contra diferitelor boale — mai ales contra boalelor veneriene. Și sforțările oficialității în această privință apar ca ceva neînsemnat în fața tendințelor interesate ale unei minorități „de o omogenitate perceptibilă”¹⁾. Cele mai frecvente boli microbiene în zilele noastre sunt boalele veneriene; focarul principal de unde se iradează infecțiunea sunt casele de toleranță, lupanarele. Făcând o statistică obiectivă ajungem la concluzia că majoritatea celor ce întrețin astfel de localuri sunt „jidanii”. Și de ce oare acești jidani patronează astfel de localuri ticăloase, — ei care sunt preinșii campioni ai tuturor ideilor mari? Răspunsul e foarte simplu: întâi pentru că sunt elemente parazitare și în al doilea rând pentru că trebuie să pună în aplicare planurile infernale cuprinse în protocoale²⁾.

Dar jidanii nu se mărginesc numai în a patrona localurile de desfrânare, ei merg mai departe cu ac-

sosit, și de bucurie au tresăltat munții, izvoarele au lăcrămat, brazii au jucat hora. Dar astăzi după toată această bucurie o durere mare ne sfâșie sufletele. Suntem amenințați din cauza toleranței noastre, să fim stăpâniți de acei pe cari i-am primit ca musafiri în țara noastră.

Este un pericol pe care nu-l vedeți cu toții. Dar vă rog reculegeți-vă, ascultați, și veți auzi de departe niște gemete cari vin de dincolo de Carpați din frumoasa Moldovă, veți auzi accente de nesfârșită durere, *căci astăzi frumoasa și vechea Moldovă a lui Ștefan cel mare plânge!* (Ovațiuni și nesfârșite aplauze).

ținurile lor infame — își bat joc de fetele creștinilor pe care le au în diferite servicii — căci iată ce zice în această privință rabinul Șebet Asser din Londra³⁾:

„De ce dar ar fi ocupate frumoasele fete ale goimilor în serviciile noastre? Care nu voiește să cedeze plăcerii noastre nu capătă de lucru prin urmare nici pâinea”.

Jidanii sunt „pe excellentiam” căraușii ce transportă conștientivă granuloasă și boalele veneriene.

Dar ar putea să mi se obiecteze: Cum îndrăznești dta bazat numai pe afirmațiile altora, să aduci acuzații atât de grave populației jidovești? Oricărui îmi va adresa această întrebare îi voi răspunde cu precizie riguros controlate. Și pentru ca să nu las impresie cetitorului că-mi lipsesc aceste precizări, îi servesc una foarte elocventă.

În ziua de 1 Decembrie 1924 se prezintă în serviciul chirurgical al dlui Dr. Victor Gomoiu din spitalul Brâncovenesc spre consultare servitoarea Ileana N. Vasile de 21 ani cu serviciul, la dl Aroneanu din str. Bozianu 13 București; consultată s'a găsit că suferă de metrită și anexită bilaterală (consecutive unei infecții gonococice). Întrebată de noi de unde a contactat infecțiunea ne-a declarat că în fiecare seară era silită să aibe raporturi sexuale cu dl Aroneanu care avea o boală venerică.

Și acum, iubiți cititori când v'am pus sub ochi dovada evidentă a celor spuse de mine, trebuie să știți că singura soluție pentru a apăra în mod eficace sănătatea publică este „eliminarea jidanilor din toate domeniile vieții publice”.

Drd. Nicu Ionescu — București

¹⁾ Vezi Theodor Herzl: Statul iudeu pag. 14
²⁾ Vezi Protocoalele înțelepților sionu'i traducere de Ion I. Moța Capit. I pag. 39.

³⁾ Vezi Invățăturile rabinilor de dr. Alexe Bănășeanu pag. 24.

„Diplomație” desgustătoare

Reproducem mai jos un articol, semnat de dl N. Iorga intitulat „Fire streine”, apărut în „Neamul românesc” din 23 Octombrie 1924, din care se desprind două constatări: puterea de observație a autorului și lipsa lui de curaj de a numi pe țesătorii „firelor streine”.

Când le vezi așa de bine, dle Iorga, de ce nu îndrăznești să spui că aceia cari torc firele inveninate sunt jidanii? De ce, domnule cu pretenții de îndrumător al tineretului, să nu dai acest exemplu de om întreg, de om de caracter, să fii pildă generațiilor tinere și celor viitoare, spunând clar și respectat — nu făcând diplomație desgustătoare — că jidanii sunt aceia cari prin „firele streine” „tind la distrugerea Statului și a poporului nostru”?

Lăsăm pe membrii *Ligii apărării naționale, creștine* să judece pe dl Iorga după următoarele-i rânduri:

„Prin toată viața noastră de astăzi se țese neprecurmat, ușoare de desoperit, *fire străine*.”

„Le vezi în orice domeniu, admirabil țesute și încă mai bine întrețesute.

„Oricare ar fi vinovăția guvernului actual — și a tuturor celorlalte — în reaua stare financiară a Statului, în neliniștea economică a societății, e sigur că o acțiune combinată se duce, de mulți ani de zile, pentru compromiterea celui dintâiu, pentru sărăcirea celei din urmă.

„Scăderea valorii banului nostru, îmbulzeala imediată a cumpărătorilor de imobile urbane, infiltrare de muncitori de aiurea și exportare a forțelor productive indigene, speculații corupătoare, sunt capitolele aceleiași opere care tind la distrugerea Statului și a poporului nostru.

„Dar nu e numai atât.

Viața noastră morală trebuie infectată.

„Și atunci la o colaborație efectivă se chiamă teatre și cinematografe de corupție, literatură de bordel, pecetluită cu aprobarea meșterilor străini, artă de balamuc, filosofie desechilibrată, ziaristică în care-și află locul numai teorii ca ale „Adevărului literar”.

Fiolele germane cu otrăvuri și baccili din 1916 anunțau numai o acțiune care se continuă.

Pe autorii de aiurea nu-i putem pedepsi, dar în ce privește pe agenții lor de aici, un strigăt trebuie să adune pe toți câți văd primejdia: *pe ei!*”

N. Iorga

Din Munții Lotrului

În anul 1905, cu ocazia unui congres agricol M. S. Regele Ferdinand, spunea specialiștilor un trist adevăr, pe cale de apropiată înfăptuire astăzi:

„Cine pune toporul la rădăcina unui copac, pregătește moartea agriculturii“. — Sunt cuvintele ce atunci răsunau ca o rea veste pentru viitorul ce nu le-a desmînțit. — Din ele se desprinde în primul rând dragostea nemărginită de pământul românesc plămădit cu sângele generațiilor apuse, în lupta pentru „Hristos, Rege și Națiune“, iar în al doilea rând o mare revelațiune de ordin pur silvic. — Voiu arăta opiniei publice cinstite românești pe cât îmi va fi posibil un rău pe care îl raportează în deosebi Văii Lotrului, astăzi în agonie. — Revista noastră în repetite rânduri a publicat articolele dlui inspector silvic M. P. Florescu, care ca specialist a abordat marea problemă a despăduririi sistematice făcute de către jidani în Munții Noștri. Ceeace s'a întâmplat dealungul Carpaților, fără ca nimeni să se sesizeze și să ia vreo măsură de reprimare, ce se impunea, continuă cu același furie și azi.

Dupăce prin falș și corupție, prin boli venerice și alcool, au pus stăpânire pe persoana moșneanului, proprietar de păduri seculare, toporul jidanului rătăcitor, fără de patrie și scrupule, a isbit adânc în tulpina codrului frate cu românul.

Cumpărând pe pârâni de 15 lei Ha, (cazul în muntele Dealul-Negru), prin exploatarea cea mai nesistematică și în contra oricărei legi de organizare silvică, codrii noștri par imense cimitire, spunea dl consilier silvic Antonescu, iar acolo unde bradul se înalță falnic, astăzi nu vezi decât triste epave, ale masivului păduros de eri. Legea reimpăduririi, impune exploatarea în tinere strictă a amenajamentului în condițiunile căreia „Casa Pădurilor“, aprobă exploatarea. Se plătește o cauțiune, ce variază dela societate la societate. Jidanul însă renunță la ea și după ce face tăere rasă, — își ia bagajul ducându-se acolo unde găsește un nou izvor de câștig, din sudoarea românului, ce piere în țara lui. El pleacă în urma lui rămâne: jalea, desfrăul și codrul desbrăcat de podoaba lui. Aici e nenorocirea. Specialiștii au fost de acord (Declarația dlui profesor Dr. Diacea), în

a emite o părere, ce nu suferă nici o contradicție: „Exploatarea irațională, cum e cazul de față și nereimpădurind așa cum prevede legea, înseamnă a expune piersii din punct de vedere al formării de torente, așezările omenești din defileul exploatat“. Puhoaietele ce vin distrug tot ce întâlnesc în cale și *curmă chiar și vieții omenești*. Aici am vrut să ajung, pentru ca să arăt unei lumii întregi, că paharul amărăciunii noastre e prea plin și că nu mai putem răbda.

Se împlineste un an, de când torențele ce-și deslănțuiau cu furie ap. le, dupăce au distrus pe mari întinderi locurile de cultură, ale nenorociților de pe această „Vale a Plângerii“, curmă și firul a șapte vieți românești, ce în urma lor lasă în cea mai neagră mizerie familii, ce n'au nici bucătică de pâine. În noaptea de 30 Sept. spre Octomvrie 1924, moșnenii: Vasile Ianoș, Gh. Verzescu, Florea Pițigoi, Ion Predanu, Dîru Cofaru, Iosif Ianoș și un necunoscut, pier îngropați sub buștenii, Societății jidovești „Carpatina“. Datoria noastră a celor rămași pe urmă, era ca după dătinile noastre strămoșești, să le căutăm sfintele oseminte sacrificate pentru noi și să le dăm pământului din care erau născute. Am intervenit cu toată țaria la Tribunalul de Vâlcea, care înregistrează cererea noastră la No. 1543 din 6 Oct. 1924 și pune în vedere Secției de Jandarmi Muntele, să execute ordinul dat. Suscitata secție, găsește de cuviință ca prin ordinul No. 1420 din 7 Oct. 1925, să ordone Postului local, care înregistrează la No. 1044, să se pună în vedere jidanilor dela „Carpatina“ ca să facă lucrările necesare pentru căutarea lor. La 12 Oct. apa Voineșitei, mai miloasă decât jidanul explotator, aruncă la mal cadavrele la doi moșneni: Vasile Ianoș și Gh. Verzescu. (Extracțe de moarte No. 13 și 14 din Aug. 1924 Primăria Voineasa Vâlcea). Ceilalți cinci rămân însă tot sub butuci îngropați, nimeni ne luând vre-o măsură urgentă pentru desgroaparea lor. Intre timp sosește în comună Șeful Secției de Jandarmi, „Muntele“, plutonierul N. Dăescu. Îmi permit să fac o mică parantză, pentru ca toți acei ce simt românește să poată înfiera atitudinea desgustătoare a unui om așa zis al ordinei, unealtă însă, a celor ce cu 30 de arginți au vândut pe Mântuitorul.

Intrebat fiind în cărciuma dlui Turturea, de către săteni, ce măsuri înțelege să ia acest om, ce necinstește haina armiei ce o poartă, răspunde pe un ton flegmatic.

„Ce vrei să fac, ăștia te omoară și te 'ngroapă în bani!“! Toți ascultătorii au venit la mine și mi-au adus la cunoștință faptul întâmplat. Am intervenit, împreună cu dl V. Comșa, un bun român, pretutindeni însă zădarnic. — Ne-am adresat „Universului“, să se facă ecoul lacrimilor noastre, fără nici un rezultat. — „Hârta suferă multe, dar pentru noi ea nu există, lacrimi nu mai avem“, sunt cuvintele ce-mi scria la Cluj, dl Comșa. (Scrisoarea estela dl profesor I. C. Cătuneanu). A trecut iarna și părinții noștri, tovarășii noștri de luptă de eri zac și astăzi între brazi ce se duc spre alte zări, însă de cari eu n'am parte nici pentru casa din urmă și de veci. — Fiarele sălbatice, mai omenoase, ca jidanul ce n'a știut decât să le sugă vlaga, nu s'au atins de osemintele lor, ce zac pe pământul ce nu mai este al lor și al celor ce-au rămas pe drumuri. — Dar de acolo parcă de unde sunt, planează ca un veșnic blestem asupra noastră, acelor ce n'am știut să le dăm măcar respectul ultim, — zi de zi, copiii lor și soțiile udă cu râuri de lacrimi, drumul ce duce spre mormântul ce jidanul le-a săpat, în disprețul oricărei legi. — El, intrusul și împilătorul vostru va fi însă demascat ca și români jidăniți, ce astăzi fac tranzacții cu societatea jidănească pentru exploatarea românilor „Carpatina“. Vom publica în fiecare număr câte o nouă fărădelege, căci nu ne mai temem. Fiți siguri, scumpi morți și exploatați de decenii, că în curând va bate ceasul dreptei judecăți. Un tineret Lotrean, cinstit, viguros, crescut în principiile sănătoase ale „L. A. N. C.“, vă jură să nu înceteze lupta până la biruința definitivă.

Vom trece pe sub furcile candiene ale Lotrenilor ce se deșteaptă, pe toți acei ce de zeci de ani, n'au înțeles decât să vă despoaie.

Vom trâmbița în cele patru zări ale României-Mari, în azul tuturor, ca în ziua judecății din urmă, numele celor ce nici azi nu înțeleg să vă dea mormânt, căci pământul nu mai este al nostru. — Lupta a început, uniți-vă și desrobirea nu va întârzia!!

Victor Medrea
student în drept.

Kol-Nidre la Băile Buziaș

În numele vizitatorilor români dela Băile Buziaș, plini de revoltă sufletească ni se trimite o scrisoare și un afiș, pe care le publicăm ca un document fără nici o comentare:

„Sala de Cură

Sâmbătă 29 August 1925

Mare

Concert

dat de

Orchestra Școalei Militare de Artilerie (Timișoara)

Șeful Orchestrei subloc. S. Munteanu
Program

1. Ouvertura „Die Hebriden“ de Mendelssohn
2. Simfonia H-moll de Schubert
3. KOL NIDREI de Lewandowski
4. Fantasia din opera Aida de Verdi.

Prețul locurilor :

Locul I 40 lei, locul II 25.

După concert Dans

Inceputul la ora 9 seara

Imprimat la Tipografia I. Brach. Buziaș.

Iată câteva pasagii din scrisoarea primită :

„Vă aduc la cunoștință un fapt care — socotesc — merită să fie dat publicității... pentru că toți bunii români, din întregul cuprins al României-Mari să cunoască până la ce punct „Capii de autorități“ servesc cu rușinoasa slugărnice, cauza jidovească.

Iată pe scurt despre ce este vorba : Acum câteva zile, în trecerea mea prin Buziaș-Băi, ne-am oprit, eu și însoțitorii mei — toți români — la casionul de acolo, în dorința de a vizita această localitate. Privirile noastre au fost firește atrase de un anunț lipit pe pereți, a unui concert dat de orchestra școalei militare de artilerie din Timișoara sub conducerea unui capel-maestru român. Programul era compus din 4 bucăți din care **nici una cu caracter românesc**, ba din contră la Nr. 3, am văzut anunțat „**Kol-Nidre**“ de Lewandowski. . . . Am rămas cu toții indignați văzând că pe un program de concert figurează asemenea *mârșevenie* fără a fi anunțat și bucăți de ale marilor noștri compozitori români.

Iată ce scrie dl prof. A. C. Cuza despre Kol Nidre în ziarul „Unirea“ Nr. 31 din Oct. 1924 : „In ziua aceasta „cea mai sfântă“ pentru jidani de Iom Kipur, se cântă de trei ori — la început, mai încet, iar apoi tot

mai tare și mai vesel — în toate sinagoge, rugăciunea numită după cuvintele dela începutul ei : Kol-Nidre.

Rugăciunea aceasta este introdusă solemn, prin invitația pe care le-o face cel mai ales dintre Rabinii prezenți, care se primblă prin toată sinagoga triumfal, zicându-le cu glas tare, să cânte :

„*Bešibbah šel mahelah ubišibbah šel mattah !*“

După această invitație a Rabinului urmează, o harmalaie neînchipuită, cântând cu toții, nu în cor, ci fiecare deosebit, fără a se preocupa de ceilalți :

„**Kol-Nidre feisure verahmone ne Kermie ne Kenuse oșfu se ane deno darno lo nodarno**“.

Tipă, și strigă, și se vaicăre și oftează și plâng, și râd, și miorlăe, și se opresc, și iar o încep dela capăt : de ți se pare, cu adevărat că fierbe iadul într'un clocot drăcesc.

De aceea, românii din popor neputând să priceapă, că într'o casă a lui Dumnezeu, ar putea să se petreacă asemenea frământări între oameni cuminți, au zis, nefiind prea departe de adevăr : că atunci vine dracul să-i caute și că el îi sbuciumă astfel, umflând pe unul dintr'ânșii la urmă și lăsându-i numai papucii.

Ce înțeles are însă aceasta rugăciune „Kol-Nidre“ căreia jidanii îi atribue o însemnătate atât de mare ? Ea are mai cu deosebire un înțeles caracteristic pentru mentalitatea și pentru religia nației jidănești :

„Kol Nidre este rugăciunea de anulare a tuturor jurămintelor jidanilor, față de „goimi“

Textul românesc, al rugăciunii Kol Nidre, a fost publicat de mine în „Neamul Românesc“ dela 9 Oct. 1909 (pag. 1924) după traducerea germană a învățatului profesor de teologie dela Universitatea din Berlin, Hermann Strack, revăzută de profesorul de teologie dr Vasile Tarnovschi, împreună cu profesorul de limbi orientale, dr Octavian Isopescul, amândoi dela Universitatea din Cernăuți, pe timpul stăpânirii austriece și comunicată de dânsii ziarului din Berlin „Straatsburger Zeitung“, dela 3 Septembrie 1909.

Acum în urmă, chiar în numărul dela 15 Septembrie 1924 (pag. 274) revista „Apărarea Națională“ publică textul rugăciunii Kol-Nidre, după Enciclopedia jidănească „Jewish

Encyclopaedia“ (Vol. VII, pag. 339) în următorul cuprins :

„*Toate jurămintele, obligațiunile, angajamentele și anatemele, fie că sunt denumite „Konam“ „Konas“, ori în altfel, pe care le vom jura, ori prin care ne vom lega într'un mod oarecare, dela această zi a însușirilor până la ziua următoare (a cărei venire fericită o așteptăm) ne căim de pe acum de ele. Să fie ele judecate (deemed) absolvite, iertate, anulate, șterse (void) și considerate fără efect; ele să nu poată să ne lege și să nu aibă nici un efect asupra noastră. Jurămintele să nu fie socotite ca jurămintele, obligațiunile să nu fie obligatorii, nici legământul prin cuvânt ca legământ*“.

Va să zică : cu anticipație — prin rugăciunea „Kol-Nidre“ rostită în ziua cea mai mare, de „Yom Kipur“ — jidanii anulează toate jurămintele și obligațiunile lor față de „goimi“ care rămân chiar din momentul în care sunt rostite, fără nici o valoare.

Acesta este scopul rugăciunii „Kol-Nidre“ asupra înțelesului căreia toți învățații, cari au pătruns secretele iudaismului sunt de acord — și pe care ziarul citat „Straatsburger-Zeitung“ din Berlin o caracterizează prin următoarele cuvinte :

„**Ca și talmudul rugăciunea „Kol-Nidre“ este o rușine a civilizației, e o înșelătorie crimină, naă a popoarelor arice de către jidani**“.

„**Jidanul poate să jure fals înaintea justiției, credințele lui religioase i-o permit. El poate să prefacă adevărul în minciună, aruncând pe semenii lui în nenorocire — convingerea lui religioasă înăbușă conștiința morală ce s'ar trezi eventual în sufletul său ! In modul acesta arianul începe cu totul în ghiarele lui pentru că în totdeauna buruiana în ușa sămănăturile și hoțul este superior călătorului cinstit**“.

„**Aceste concepții imorale ale iudaismului sunt . . . atentate criminale la umanitate și cultură**, ele sunt o primejdie serioasă pentru Stat și popor, care trebuie combătute cu mijloacele cele mai radicale, pentru că compromit regulile cele mai elementare de împreună viețuire a popoarelor“ . . .

*

„ . . . A trăi împreună cu închinătorii unei asemenea „religii“ se vede, că este o imposibilitate și o primejdie de orice moment. Poporul românesc să se gândească bine : că această primejdie este mai mare

pentru dânsul, din partea jidanilor, decât pentru orice neam“.

Sărbătoarea jidanilor când se cântă Kol-Nidre se cheamă „sărbătoarea reconcilierii“ sau a împăcării și anul acesta a fost în zilele de 19 și 20 Sept. 1925.

*

După acest interesant citat, corespondentul nostru continuă.

Ne-am informat în urmă și am aflat că acel cocert, anunțat, a avut loc într'adevăr, în sala de cură a băilor în seara zilei de 29 August 1925, în fața unui auditor compus numai și exclusiv din jidani, căci dintre mulții români ce se aflau acolo, n'au luat parte nici unul în mod demonstrativ.

Imi pare rău că am uitat să întreb în ce mod s'a desfășurat programul dansului ce a urmat după concert căci de sigur ni s'ar fi spus că în frunte — la loc de cinste — ar fi stat un „chussed“ dans național jidovesc.

Un ecou înviorător în sânul „Astrei“

Printre discursurile ținute la Adunarea generală a Astrei în zilele de 29 și 30 August 1925 din partea diferitelor organizațiuni culturale, o cuvântare a avut darul să aducă un accent nou și puternic, care dacă va fi indispus câțiva politicieni și ariviști, a revărsat o rouă de nădejde peste sufletul mulțimei ascultătoare. Crainicul cuvântului nou nu putea fi decât un tânăr, care însă nu aducea în adunare părerea lui personală ci da expresie clară și curajoasă simțimentelor tineretului pe care îl reprezenta: a fost studentul Suciu, vorbind din partea societății studențești „Petru Maior“ din Cluj.

Marele public românesc, citind prin revista noastră discursul dlui Suciu, va fi în fericita situație să afle cu câtă seriozitate studențimea română pune problema jidovească, și tot de odată va constata că studențimea înțelege să dea glas la toate ocaziile îngrijorării ce o stăpânește din cauza pericolului jidovesc. Cu toate neplăcerile ce pot simți politicienii și „diplomații“ ariviști față de asemenea manifestațiuni, tineretul își face datoria căutând să răspândească în marele public ideile patriotice, naționale și creștine ce îl însuflețesc tocmai în această vreme când suntem amenințați cu robirea jidovească. Onoare tinerilor campioni!

Iată discursul, reproduș din ziarul ce apare săptămânal la Reghin intitulat „Glasul Poporului“ sub conducerea bunului român Ing. F. Bogdan:

Ca să am un document doveditor despre această *ticăloșie*, am deslipit afișul de pe perete, pe care vi-l trimis spre edificarea dv. cu credința că nu veți lăsa nesemnlat acest fapt care întrece orice închipuire.

Ne întrebăm și cu drept cuvânt: Pentru aceasta cheltuiește Statul român sute de mii de lei cu plata gașiștilor (muzicanții reangajații la muzicele militare) și a așa zisului capel-maistru, cu cumpărări și reparații de instrumente și material muzical, pentru ca în loc să cultive și să propage simțământul muzicii naționale românești, să cultive și să execute în public fără rușine și scrupule muzica jidovească?.....

În speranța că ve-ți face serviciul cauzei românești, o bună și apreciabilă întrebuintare a celor de mai sus vă salută cu distinsă stimă.

T. Calbaniu

comerciant și industriaș

Domnule Președinte! Preadistinsă Asistență!

Fraților!

Cu acest prilej sărbătoresc studențimea clujană, pe care am onoarea să o reprezint, salută cu toată dragostea societatea culturală „Astra“. Se închină cu adâncă venerațiune în fața memoriei marilor dispăruți, muncii cărora se poate mulțumi, că, „Astra“ a ajuns la înălțimea de azi și a putut îndeplini marea operă culturală în sânul românilor ardeleni.

Activitatea Astrei se confundă cu viața culturală și națională a românilor ardeleni. Pauza vieții românilor de dincoace de Carpați este viu întrețesută cu fire toarse de marii conducători a acestei societăți. Recunoscători trebuie să le fie nu numai Ardealul, ci întreg pământul românesc.

Venerațiunea dată marilor dispăruți este un imbold spre fapte mari, pentru acei cari încep drumul spinos al vieții, este o primă de încurajare dată generației de mâine. Să cinstim, deci morții neamului, în-deosebi în clipele grele de azi, când avem nevoie de atâtea fapte mari.

Astra în trecut și-a achitat datoria cu prisosință în fața altarului sfânt a națiunii. În noul Stat român îi dorim prosperitate și o activitate conform spiritului vremii. În consolidarea Statului român de azi, îi dorim același spor, pe care l'a avut

în trecut la întărirea conștiinței naționale.

Trecutul pretindea dela toate societățile culturale fie dincoace ori dincolo de Carpați, din Bucovina sau Basarabia, să muncească pentru menținerea conștiinței românilor, pentru întărirea crezului, că Ardealul, Bucovina și Basarabia, deși sub stăpânire străină, sunt provincii românești și deci cândva vor fi toate la un loc, alături de vechiul Regat, sub aceeași stăpânire românească.

Azi acest ideal este realizat, ne aflăm cu toții sub același sceptru, purtat cu glorie și demnitate de M. S. Regele Ferdinand I.

Data fiind noua situație, trebuie schimbat și spiritul vieții. Spiritul în care trebuiau crescute generațiile trecute, era acela, care pretindea unirea tuturor românilor. Atunci doriam dobândirea stăpânirii asupra moșiei strămoșești, azi trebuie să știm stăpâni, ceace am dobândit. Azi trebuie să ne arătăm vrednici de jertfa, ce au adus-o pentru noi părinții, frații și strămoșii noștri. Azi toți fiii neamului românesc trebuie să-și dea obolul lor la întărirea stăpânirii românești asupra pământului cuprins între actualele frontiere ale Statului român. În trecutul nostru afară de momentul când trebuia apucat drumul, care ne-a dus la unirea tuturor, nici odată nu am fost puși în fața unei probleme mai vitale, decât cea care se pune azi: a consolidării, a întăririi stăpânirii noastre pe aceste plaiuri.

Stăpân azi pe un teritoriu, care în trecut a aparținut la mai multe stăpâniri și asupra căruia fiecare din aceste țări căuta să-și imprime pecetea domniei sale; ni se impune cu tărie problema de a șterge aceste urme, imprimând un caracter românesc unitar, sub toate raporturile vieții statului nostru.

Dacă ursita noastră a fost, ca să devenim aci la porțile orientului un far al culturii și civilizației, vom putea îndeplini această datorie impusă de destin, numai atunci, dacă vom putea volorifica forțele noastre naționale, dacă ne vom îngriji de înlăturarea integrală a cătușelor impuse de vitregia vremilor trecute. Vom fi la înălțimea chemării noastre, dacă vom imprima întregii vieți a Statului român pecetea geniului românesc, iar nici decum prin o compoziție hibridă menită spre desagregare la primul moment prielnic.

Aci se deschide un larg teren de activitate pentru societățile culturale. Conducătorii acestor societăți pot

da dovadă, că-și înțeleg menirea ce o au în viața Statului român întregit. Vor putea servi de exemplu politicienilor și mai puținilor oameni politici, că socotelile de partid nu trebuie preferit intereselor neamului.

Sinteza situației, la care a ajuns poporul român în urma războiului mondial, cu drept cuvânt s'a spus, că nu a fost formulată încă îndeajuns. Nu ne-am dat seama încă cu destulă seriozitate de cotitura importantă, pe care o face poporul român prin unirea întregului pământ românesc într'o singură țară. Nu ni-am dat seama, că pentru noi abia acum începe viața unitară națională în cadrele unui Stat, viață pe care alte popoare o trăesc de secole. Noi acum începem viața, care trebuie să ne ducă la desăvârșirea ideii de națiune, când vor fi cu totul șterse urmele, cari imprimă azi o nuanță de diferențiere între provinciile românești. Pentru noi acum începe viața, al cărei fruct va fi eternizarea geniului românesc în opere de cultură și civilizație, prin cari vom binemerita locul dat de soarte în concertul popoarelor civilizate.

Generația de azi este pusă la rezolvirea unor grele probleme. După felul ei de judecată se vor pune bazele epocii noi, ce se deschide pentru neamul nostru. După cum va fi sau nu, la înălțimea chemării sale, așa va atrage după sine blestemul sau laurii generațiilor viitoare.

Ca o consecință a acestei lipse de seriozitate în aprecierea situației ne apare întreaga viață politică a Statului român întregit. Vedem în decursul celor șase ani și ceva aceeași lipsă de stabilitate și continuitate în conducerea Statului. Lipsa de separațiune între chestiunile de politică de stat și acele de politică mărunță de partid. Vedem zi de zi în plin progres forțele de dezagregare a statului. Asistăm la desfășurarea marelui tragedii, care își va produce efectul, dacă vom continua criminala noastră nepăsare.

Cu toate acestea sunt și azi mulți de aceia, cari nu cred în pericolul ce ne amenință dezvoltarea normală, ori chiar și existența noastră ca națiune. Sunt și azi mulți acei, cari nu văd, cum, datorită politiceii, ce se face la noi, românii ajung zi de zi în o vădită inferioritate față de minorități, îndeosebi față de cea mai hidoasă specie omenească, față de jidovi. Acești din urmă, datorită neprevederii și venalității noastre, de altă parte caracterului lor specific de speculatori, au ajuns azi să dețină, cu mici excepții, tot comerțul, toată industria și finanța Țării românești. Ca urmare au

cucerit toată clasa mijlocie, cea clasă, căreia în lupta aprigă a vieții moderne îi este rezervat cel mai important loc în sânul unui popor.

Vă puteți închipui, ce ne așteaptă atunci când la începutul epocii, ce are să ne ducă la încheierea noastră definitivă, ne prezintă complex divizați. Ori și cât va contesta cineva acest lucru, realitatea îl va desmînți. Il va desmînți, fiindcă dintre cele trei clase, în care se împarte un popor, azi sunt numai două ale noastre. Este cea de jos, — clasa țărănească, — singura noastră nădejde și cea de sus. Clasa mijlocie, de vreme ce comerțul și industria este în mână jidovești, e natural ca să fie formată numai din jidovi.

Nu e de mirat, dacă în această situație viața noastră politică e departe de a fi ceea care ar trebui să fie. Partea de răspundere o au în tot cazul și oamenii politici, dar ni se poate spune, că calitatea de erou, sau om superior, nu se poate pretinde dela ori și cine.

În această situație forța considerabilă, ce o reprezintă clasa mijlocie, nu servește interesele noastre. Servește interese, cari concad întru toate perceptelor talmudice. Controlul eficace, ce-l poate exercita clasa de mijloc asupra vieții Statului, prin faptul, că are conștiința drepturilor și datoriilor sale, la noi lipsește. Lipsește în senzul, că ar putea influența spre bine mersul vieții Statului, dar există și se manifestă zi de zi în senz potrivit.

La noi au aplicat evreii, — poate ca nicăiri pe lume, — cu cea mai mare punctozitate perceptele din învățăturile înțelepților sionului.

După ce au cucerit întreg comerțul, industria, presa, acum sunt pe cale de a intra în literatură și de a pune mâna pe conducerea Statului. Privind progresul realizat în anii din urmă, vom vedea, că nu mult timp le mai trebuie până la desăvârșirea operei. E lucru firesc, ca acel ce deține bogăția, să tindă spre înălțare, spre stăpânire, are toate mijloacele la îndemână. La noi bogăția fiind în mâna evreilor, și dacă mâine îi vom vedea la cârma Statului, să nu ne mire de loc, fiindcă va fi o consecință firească a situației actuale.

Comerțul și industria fiind în în mâna evreilor, e natural, ca și orașele să fie ocupate de ei. Pe cine nu-l va impresiona situația orașelor din Transilvania, să meargă în Basarabia, să vadă Moldova și Bucovina. Va vedea îndeosebi în Basarabia și Moldova o adevărată invazie de-perciunați. Va vedea târgu-

rile Moldovei, în totala stăpânire jidovească. Iar vechea Moldova o va recunoaște numai în satele răslețe, lăsate pradă speculei jidovești.

În aceste împrejurări, oare cari pot fi roadele activității soc. culturale? Cu ce succes pot propaga cultura în straturile populare, dacă țărâniimea este secătuită de către acești speculanți? Știut fiind, că acolo unde este sărăcie, nu poate fi vorba de cultură și civilizație. Cum va putea românul să ia lupta pe terenul liberei concurențe cu evreul, care este în stăpânirea întregii avuții naționale? Oare nu ar fi taxat drept nebun acela, care s'ar lua la întrecere pe jos cu unul călare, ca să parcurgă aceeași distanță?

Putem noi să ne luăm la întrecere cu ei atunci, când suntem sub stăpânirea lor? Nu domnilor! Singura soluție, care ne poate scăpa de primejdia, spre care mergem, este: eliminarea lor.

Atâta timp, cât nu vom curăța țara de perciunații strecurați la noi în timpul războiului, nu suntem stăpânii adevărați a acestei țări. Până atunci nu vom putea spune, că jertfa adusă pentru întregirea noastră își are o dreaptă răsplată. Nu poate să fie omenesc, ca aceia, cari ne-au tradat și ne-au batjocorit în timpul războiului, să fie stăpânii bunului câștigat prin sângele nostru.

Iar aceluia, cari vor striga împotriva noastră, le vom spune că avem și noi ca orice alt popor, dreptul la viață, având acest drept, avem și datoria de a ni-l apăra. În schimb, dacă vom fi la discreția fiecărui voiajor internațional, nu mai merităm numele de român și nu mai avem nici dreptul de a ne numi popor liber, ci vom intra în serviciul aceleia, care va da mai mult.

Această mare problemă în fața căreia suntem puși, nu va fi soluționată atâta vreme, cât vom fi slugi plecate evreilor. *Până ce pentru doi arginți ne vom vinde neamul, tot slugi plecate suntem meniți a rămânea. Fără oameni de caracter, pătrunși în sufletul lor de iubirea de neam și țară, nu vom putea realiza idealul nostru.*

Datoria soc. culturale va fi, să crească generațiile viitoare în cultul cinstei și demnității omenești, în credința că până ce evreii vor stăpânii bogăția țării noastre și românii vor fi unelte în mâinile lor, neamul românesc este sortit peirei.

O faptă bună

Valul mișcării studențești, a scos din viața tihnită și fără griji, pe mulți români; ș'au dat seama că acești tineri, — cari la un moment dat au fost mișcați de același crez, — ar merita o soartă mai bună, decât cea pe care o au azi. Cu drept cuvânt putem spune, că sprijinul ce s'a dat studenților, în urma mișcărilor din anii precedenți merită toată atențiunea și trebuie renumerat cu recunoștință din partea studenților. Să nu amintim decât două din faptele cari sunt menite a ușura traiul studentului; colecta începută de „Universul“, donația Vasiliu Bolnavu și multe altele, cari toate dovedesc, că afară de opinitate, mai au studenții un sprijin foarte prețios, pornit din dragoste frățească; acel a bunilor români, înțălegători a greutăților vieții studențești.

Inițiativa particulară, la noi până acuma a lipsit aproape în întregime. Nu avem acel interes față de chestiunile de ordin general, la rezovirea căroră, afară de oficialitate trebuie sprijinul și particulari. Deși — har Dlui — nu ne putem plânge că nu am avea oameni, a căror situație materială să nu le permită acest lucru. Motivul în nota generală de civilizație și în o mică parte; în o mică biurocratismul oficialității, care nici într'un caz nu era propriu pentru desvoltarea spiritului de jertfă a cetățeahului, față de chestiuni de interes obștasc. Vorbesc de jertfe cari se aduc din imbold propriu, fără constrângerea autorității de Stat.

Ziarele ne aduc o știre îmbucurătoare. Un nou filantrop la București, în sufletul căruia a avut ecou sbuciumul vieții studențești, Dl Stănescu, proprietarul hotelului „Splendid“, a pus la dispoziți studenților un imobil al său, din strada Grigorescu. In această casă ce urmează a fi amenajată, în curând vor putea fi găzduiți o sută de studenți. Deși această donațiune este menită a ajutarea colegii din capitală, studenții clujeni aduc cea mai sinceră recunoștință dlui Stănescu pentru frumoasa faptă. Studenții recunescători, îi vor păstra fo frumoasă amintire, drept recompensă a dragostei de care a dat dovadă, că o poartă studențimei. Această donațiune, nu poate fi înregistrată ca un fapt divers. Trebuie să servască de exemplu acelor mulți, cari învârtesc afaceri grase, realizând câștiguri mari; să se gândească și la aceia cari abia își leagă zilele.

Din splendoarea vieții saloanelor, e bine ca să aruncăm o privire mângăitoare spre mansarda ce adăpostește suflete cari în idealismul lor, trecând peste mizeria ce-i înconjoară, — făuresc un viitor de aur neamului, al cărui devotați fi vor să fie. Codrul de pâine și adăpostul ce-l vom oferi acestor suflete a zilelor de mâine, vor fi răsplătite din belșug de către națiunea recunoscătoare.

În sufletele noastre, dl Stănescu va fi trecut alături de aceia, cari n'au răspins mâna ce căuta după ajutor.

I. Suciu

președintele „Centrului
studentesc „Petru Maior“ Cluj

Dela L. A. N. C. Cluj.

Vineri 9 Oct. 1925, ora 6 p. m. a avut loc, la sediul din strada Bob 7, ședința de constituire și reorganizare a comitetelor L. A. N. C. regional, județan și local.

Fosta „Acțiunea Românească“, fuzionând cu „Liga Apărării Naționale Creștine“, de sub conducerea ilustrului profesor și luptător neobosit, dl A. C. CUZA, întru desăvârșirea unificării, membrii din Cluj și delegații din provincie întrunindu-se sub prezidenția dlui Dr. Valeriu Pop, vice-președinte al Comitetului Central Executiv, au procedat la constituirea și alegerea Comitetelor din

Regiunea Cluj, în conformitate cu statutul și regulamentul nou al L. A. N. C.

Comisia de candidare indicată de dl Dr. V. Pop și acceptată de adunare, a propus, iar numeroasa asistență a făcut alegerile, cu unanimitate de voturi, după cum urmează:

Comitetul regional:

Președinte: Prof. I. C. Cătuneanu.

Membrii: Prof. Dr. I. Hațeganu, Rector A. Ciortea, Prof. Dr. T. Mălai, Gh. Sion, Dr. L. Isaicu, D. Moga, I. Suciș și Th. Humiția.

Comitetul județean:

Președinte: Dr. Valeriu Pop.

Membrii: Dr. V. Grozea, Dr. Grapini, Mitea, Dr. O. Moțiu, Gh. Tăutu, Gh. Ghili, M. Ciungariu și Drd. V. Lușăș.

Comitetul local:

Președinte: Dr. Valeriu Roman.

Membrii: Col. S. Brândușa, Dr. C. Anca, Dr. V. Bulbuc, D-na Elena Gh. Bratu, Petre Câmpianu, A. Bidianu, Em. Pascu și N. Șendruțiu.

Ca încheiere dl I. C. Cătuneanu a mulțumit celor de față pentru cinstea de a fi ales președinte al Regionalei Cluj; promite și pe viitor același prinos de muncă și devotament pentru cauza justă a mișcării naționale creștine și îndeamnă pe toți cei conștienți de pericolul jidovesc și al imoralității să urmeze calea adevărului, indicată de doctrina naționalismului intransigent, spre fericirea neamului și a patriei.

Comitetele astfel constituite vor începe numaidecât o vie activitate de propagandă și organizare.

INFORMAȚIUNI

Nepricepere sau incapacitate.

Se sbiară din toate puterile: „leul scade, viața se scumpește, țara merge cu pași iuți din rău în mai rău“. Dar atât. — Cauza?! Mister. Cei cari o știu și au posibilitatea unei îndreptări cel puțin parțiale, copleșiți de străinism și de interese pur personale, se mulțumesc pur și simplu s'o treacă sub tăcere, iar alteori făcându-o pe cel ce nu înțelege.

E dureros, cu atât mai mult cu cât tragedia se continuă, luând din ce în ce proporții spăimântătoare.

Zilele acestea la vama Obor din Capitală, s'a operat o mare contrabandă de plușuri, mătăsuri, catifele, etc., în greutate aproximativ 900 kgr. De cine credeți c'a fost săvârșită?

Ca totdeauna, de doi jidani Leon Șmilovici și Solomon Auer din Calea Văcărești 51.

Indrăzneala acestor „purtători de perciuni“ cu atât trebuie mai aspru pedepsită cu cât contrabanda s'a săvârșit în cinci rânduri, cu ajutorul consinginerilor M. Aberman și Isac Schächter, expeditori vamali și prieteni ai firmei Solomon Auer & Co.

Acești doi ultimi eroi, fiind expeditori vamali, au înlesnit prietenilor lor să scoată din vamă vre'o 30 lăzi cu marfa amintită, fără să plătească taxele vamale frustând Statul cu 712,615 lei.

Direcția Generală a Vămile și-a spus cuvântul aprobând o amendă de 2.709,762 lei, pe care perciunații

vor plăti-o, în mod solidar din averile lor.

Relevăm numai cât de defectuoasă administrație avem; iată ce încredere putem avea în asemenea expeditori vamali.

Și ne mai mirăm că mergem spre ruină!

*

Cu cine se aliază țărăniștii.

Intr'un articol publicat în „Infrățirea românească” din 15 Iunie 1925, intitulat „Jidanul și ajutoarele lui în Basarabia”, dl I. C. Cătuneanu, profesor la Universitatea din Cluj, a demonstrat cum toate greutățile noastre din provincia de peste Prut se îngâmădesc prin faptul legăturii vinovate dintre conducătorii partidului țărănist și jidani.

Pentru ca cititorii noștri să fie și mai documentați asupra acestei legături dintre partidul cu pretenția de a reprezenta clasa autohtonă și elementul cel mai internațional de pe glob, reproducem din ziarul „Aurora” din 16 Iulie 1925, Nr. 1105 apărut numai pentru Capitală, următoarea informație sub titlul de mai jos scris cu litere de o schioapă: „**Activitatea partidului țărănesc în Capitală. Adunarea generală a secțiilor XVII și XVIII**”.

„Duminecă 12 Iulie a avut loc în casele dlui Leon Leibovici din strada Vultur 15 adunarea generală a secțiilor XVII și XVIII din sectorul VII. Au participat din partea centrului dnii Pompiliu Ioanițescu președintele sectorului, prof. I. Banciu și Ionel St. Dumitrescu, avocat secretarul organizației Capitalei.

După discuțiuni îndelungate la cari au participat dnii I. Cornățeanu, Litman B., I. Goldstein, H. Leonescu, O. Melik, Steumann, L. Leibovici etc. s'au luat următoarele hotărâri. (Urmează rezumarea hotărârilor și apoi continuă):

„S'a procedat la alege.ea comitetelor pentru secțiile XVII și XVIII și au fost aleși:

Secția XVII. Președinte, profesor I. Banciu; Vice-președinți: Iosef Goldstein, I. Cornățeanu. Casier, B. Litmann; Secretar, I. Pencovici; Membrii: Iacob Binder, Adolf Keller, Steumann, L. Leibovici, H. Leibovici, Horriceanu, Oskar Melik, I. M. Grimberg.

Secția XVIII. Președinte, H. Leonescu; Vicepreședinți Ferdinand Braunstein, și Marcu Hermann; Secretar, S. Hornstein; Membri, Efr. Steinberg, S. Schainer, I. Burchis, Moritz Steinberg”.

Ne oprim aici cu reproducerea din „Aurora”. Este suficient fragmentul

mai sus copiat spre a convinge pe orice român născut, iar nu făcut prin grația tratatelor de pace și a Constituției din 1923, cu cine lucrează partidul țărănist. Nu numai programul acestui partid este de proveniență jidovească prin lupta de clasă ce preconizează; nu numai mijloacele lui de traiu provin din casa de Bancă a jidanului Blank; dar și colaboratorii adevărați și stăpâni de fapt ai partidului lui Mihălahe au îndrăsneala să iasă în plină lumină pe primul plan al organizațiilor de partid precum ne informează „Aurora”.

În ce privește celelalte câteva nume românești, ele sau ascund jidani de baștină, sau sunt purtate de jidoviți, cari din nenorocire se trag din neamul nostru, s'au aparțin unor oameni cari s'au refugiat din viața politică la adăpostul partidului țărănist spre a-și ascunde rușinea cum spre exemplu este Pompiliu Ionițescu, care a fost dat afară din partidul liberal pentru că în timpul ocupației germane a fost prietenul dușmanului cotropitor.

*

Un ziar jidano-maghiar din Ardeal mincinos.

Din lipsă de jandarmi, reangajați la postul Hășdat din județul Hunedoara, au fost lăsați doi jandarmi în termin, singuri. Ei trăiau rău împreună din cauza întăietății, fără ca să se fi observat aceasta de către superiorii lor. În ziua de 26 Aprilie 1925 au plecat spre comuna Ocolişul-mare, să facă o cercetare la fața locului, căci se înecase un om. La ieșirea din satul Hășdat s'au întâlnit cu jidanul Aron Geller din Ocolişul-mare, care i-a chemat pela cârciumă, unde dându-le de băut, i-a îmbătat. Plecând toți trei, ajungând în satul Nădăjdia de sus, jidanul deși a văzut că jandarmii se ceartă între ei, iar i-a învitat la cârciumă, unde le-a dat de băut, până i-a îmbătat cumsecade. Așa beți au pornit mai departe. Jandarmii certându-se și chiar amenințându-se cu armele, un glonte scăpând din neglijență și incoștiență a lovit pe jidanul de lângă ei, care a murit imediat.

Așa s'a întâmplat cazul și e desul de regretabil că s'a întâmplat. Dar iată cum au adus jidani la cunoștința publicului acest caz prin gazeta ungurească „Erdélyi Hirlap” din 16 Mai 1925 sub titlul: „Jandarmii au omorât și pradat pe un cârciumar din județul Hunedoara”.

„Deva 15 Maiu. În comuna Ocolişul-mare din județul Hunedoara s'a

întâmplat un asasinat senzațional, motivat de tâlhărie, a cărui victimă a fost Geller Aron. Geller în ziua asasinatului se grăbea spre reședința județului pentru ca să-și îndeplinească obligațiunile cetățenești la Administrația financiară, dar pe drum, comandantul plutonului de jandarmi din comună și Marin Fera, ambii plutonieri de jandarmi, s'au năpustit asupra lui, apoi după un scurt schimb de cuvinte, l-au omorât, prădându-l de banii ce'i avea asupra sa. Lucrătorii ce se aflau în pădurea din apropiere s'au alarmat de strigățile de ajutor ale lui Geller, dar până să ajungă la fața locului, cârciumarul a murit și jandarmii s'au făcut nevăzuți. În decursul cercetărilor, autoritățile au reușit a prinde pe autori, cari și-au mărturisit fapta lor, neputând invoca nici o împrejurare apărătoare și au spus că în buzunarele lui Geller au aflat 580 lei, bani gata.

Pe cârciumarul asasinat întreg satul îl iubea foarte mult. Are soție și familie compusă din cinci membri și după declarațiile martorilor s'a putut constata că jandarmii au fost mai de mult preocupați cu planul asasinării lui Geller, căci de mai multe zile l'au pândit, când va pleca la oraș”.

Acest articol este minciună dela început și până la sfârșit.

Faptul s'a întâmplat așacum l'am descris noi mai sus. Jandarmii nu au fost plutonieri, ci în termin. Jidanul fusese la Hunedoara pentru a face un apel contra impunerii lui la un prea mare impozit, iar nu se ducea la reședința județului. Jandarmii nu l'au pândit pe Geller și nu i-au luat banii. Ei s'au căit amar de neglijența lor și au raportat imediat superiorilor lor cele întâmplate.

În apropierea locului unde a căzut victimă jidanul nu este pădure, decum să fi fost lucrători în ea.

Suntem informați că ziarul „Erdélyi Hirlap” a fost dat în judecată de către compania de jandarmi Deva, pentru că a publicat acest articol cu tendința de a scobori prestigiul corpului de jandarmerie.

Cine totuși nu mai crede că jidani falsifică știrile prin presă, să cerceteze dosarul cazului la Tribunalul Deva și ziarul amintit și se va convinge

*

Redacția revistei anunță pe colaboratori, că nu primește spre publicare articole semnate cu pseudonime. Aceasta tactică jidovească înăgurată de (anumita presă) o respingem

cu dispreț. Revista noastră are gândul să formeze caractere și caracterele nu se desvolta prin metoda de a-te ascunde sub nume false. Cine îndrăznește să atace pe jidani și pe jidoviți nu are decât să-și ia inima în dinți și să spună ce îl doare, dacă nu este capabil de acest curaj să nu se mai ostenească a ne scrie.

*

Reducerea taxelor de export, înafară de câteva cereale. Dacă aceasta reducere este binevenită, după ce ziarul „Viitorul“ într-o serie de articole a susținut, că reducerea ar profita numai cerealiștilor și unei „anumite bănci“ — adică banca jidovului Blank —, nu ne putem pronunța. Presupunem, că înaltul consiliu economic va fi apreciat situația schimbată a pieții și va fi modificat dispoziția inițială în contra vederilor organului oficios „Viitorul“ și în contra opiniei dlui Ministru de Finanțe. Dar ceea ce lasă o umbră de bănuială asupra reducerii taxelor este faptul, că în consiliul economic funcționează cu glas hotărâtor și președintele de fapt al Consiliului de Administrație dela banca jidanului Blank, și anume Ministrul Domeniilor, Alexandru Constantinescu. Și atunci înțelegeți dlor guvernanți, ce autoritate morală poate avea acest membru susținând reducerea taxelor, care reducere convine minunat intereselor patronului său semit, bancherului Blank.

Iată Domnule cititor, ce încredere se poate acorda acelor politicieni, din orice partid, cari stau în slujba finanței jidovești.

*

Cum se promovează interesele rasei lui Israel, când sunt jidani la putere. Toată lumea știe, că cel mai bogat ținut din Rusia, regiunea Donului, până la litoralul Mării Negre este rezervat de bolșevici, adică de conducerea jidovească a Rusiei actuale, pentru colonizare cu Semiți moderni. Nu este nici o mirare, că în nenorocita țară de peste Nistru se iau măsuri de expropriere a rușilor din țara lor, când acelaș guvern a e:propriat din viață până acum 17 milioane ruși pentru intronarea fericirii comuniste. Dar ceea ce constituie un fapt uimitor este hotărârea guvernului francez de a coloniza teritoriile devastate de germani, cu lucrători jidani. Subliniem cuvântul „lucrători“ spre a denunța imensa hipocrizie ce se ascunde sub această expresie. Cum va fi ajuns francezul la aceasta credință, că jidanul reprezintă o forță muncitoare, un lu-

crător? Când toată istoria, și vremurile actuale dovedesc până la evidență, că el este un parazit incorigibil? Știi cum, iubite cititor? Răspunsul este simplu: funcționează ca Ministru de Interne actualmente în Franța jidanul Schramek.

*

Domnul Dr. Ioan Istrate, fost președinte al centrului studentesc „Petru Maior“ din Cluj, avocat, s'a mutat în București Strada Pietăței No. 14 unde are și biroul de avocatură.

Indemnăm pe toți bunii români cari au interese de natură juridică, administrativă, etc. în București să-i scrie cu toată încrederea pe adresa de mai sus și va primi răspunsul în timpul cel mai scurt.

Pentru membrii L. A. N. C. lipșiți de mijloace, dă consultații și asistența juridică gratuit.

*

Nu ne trebuie numerus clausus?

Atragem atenția facultăților de drept dela cele patru Universități românești asupra faptului mai jos relatat, spre a se convinge dacă nu ne trebuie numerus clausus. Fiecare profesor să-și facă examenul de conștiință ca român, înainte de a fi profesionist, pentru că întâi s'a născut român și pe urmă a ajuns profesor universitar; să-și facă un examen de conștiință gândindu-se unde ajunge țara noastră în 30 de ani dacă nu se cere cât mai grabnic introducerea lui „numerus clausus“ nu numai la drept ci la toate Facultățile noastre. Ii rugăm să mediteze natur la următoarea situație a baroului din Budapesta: din 3000 de avocați, 2400 sunt jidani, iar restul goimi; adică 80% jidani!

Credeți domnilor cititori, că ne mai trebuie multă vreme ca să ajungem în halul Ungariei?

*

Un glas indignat. Ce s'a constatat cu ocazia alegerilor pentru camera de comerț din Focșani. Modul cum s'au prezentat alegătorii creștini la vot, dă dreptul jidanilor să rădă de noi și să ne încalece.

Trebue știut că, mai mulți de jumătate din numărul votanților creștini, nu s'au prezentat la vot. Dacă se prezentau, lista jidănească era căzută.

Aceasta arată inconștența națională și tembelism; însămnă că negustorul creștin care-și plânge situația, o merită. Dacă va merge tot așa, atuncea nu prevăd decât falimentul lor pecuniar.

Noi, ne luptăm, indemnăm lumea

să nu cumpere dela jidan și ei, în loc să fie la înălțime, își bat joc. Noi ne vom face o datorie ca să-i scriem pe listă și toți bunii români vor ști a le da lecția binemeritată, necumpărând dela ei nimic și să cumpere dela ceilalți creștini, cari sunt demni și nu-și vând conștiința. Au avut dorința ca întreaga Cameră de comerț să fie condusă de jidani, deci cu ei să trăiască.

Apelez și acuma ca și altădată, la voi adevărați creștini naționali, nu uitați pe acești inconștienți și dați revanșa.

Să le fie rușie.

*

Ceia ce nu voește să scrie un ziar românesc.

Avem gazete, cum este „Viitorul“ care a popularizat expresia „anumita presă“ și desvâluie cu perseverență și curaj machinațiunile subversive și permanent dușmănoase ale acestei prese față de interesele statului și neamului nostru; ne bucurăm că exercită o influență bine-făcătoare asupra marelui public îndrumându-i și formându-i opinia în senz românesc, ziarul „Universul“, care de aproape o jumătate de veac stă cu demnitate la postul de onoare; constatăm cu satisfacție că jurnalul de curând apărut „Cuvântul“ este însuflețit de un spirit naționalist și pos dă curajul de a-l manifesta într'un mod ce face o deosebită cinste tinerilor scriitori de talent, cari își dau contribuția lor prețioasă întru luminarea publicului, setos de alt conținut gazetăresc de cât acela debitat de „anumita presă“.

Aceste trei mari cotidiene își fac datoria de câte-ori este vorba să denunțe manifestațiile criminale ale propagandei comuniste în țara noastră; își fac datoria atrăgând atenția guvernanților și guvernaților asupra pericolului bolșevic. Știu câte-și trele că întreaga propagandă comunistă este dusă și alimentată de un soiu de oameni, cărora li se spune „înstreinați“, „democrați“ în batjocură, oameni „cu două nume“ în ziaristică, „faști negustori de haine vechi“, „anteprenori de rotative“ și tot felul de epitete. Numai cuvântul *Jidan* nu au curajul să-l scrie, când toată lumea știe că *jidanii* sunt purtătorii și semănătorii bolșevismului la noi în țară.

Ei bine dlor directori și redactori dela cele trei gazete, de ce nu aveți acest elementar curaj civic să spuneți negustorului de bolșevism din România-mare, așa cum îl numesc cele 14 milioane de români?

De ce nu-i scrieți în gazetele dv. numele: *jidani*?